

LA FUNDACIÓ ACOLLIDA I
ESPERANÇA GESTIONA UN PROJECTE
AGROECOLÒGIC I D'AVICULTURA
PER A LA INSERCIÓ SOCIOLABORAL

Donació del monestir de Santa Clara de Fortià

El dijous 20 de desembre, davant de notari, es va signar el contracte de donació del monestir de Santa Clara de Fortià (Alt Empordà) per part de la comunitat de clarisses cap a la Fundació Acollida i Esperança. Acollida i Esperança, una fundació canònica amb més de 20 anys d'història dedicats a l'acció social i més concretament a l'atenció i la cura de persones que pateixen exclusió social, ha anat obrint i gestionant serveis socioeducatius i sociolaborals. Actualment —i malgrat la crisi econòmica— un dels reptes estratègics de l'entitat és obrir noves línies de producció i de negoci per ampliar la seva activitat. És en aquest objectiu que s'emmarca la nova activitat agroecològica i d'avicultura de Fortià.

P 24

El cardenal presideix un pelegrinatge a Roma amb motiu de l'Any de la Fe organitzat pel Club+Amics

P 2 i 6

«Havia
d'anar amb
cadira de
rodes
per
aprendre
a viure»

Elena Jacinto té 27 anys. Ha recorregut el món per jugar a tennis des de la seva cadira de rodes. Ha participat a la Copa del Món, en campionats internacionals i als Jocs Paralímpics de Londres. La seva situació actual va tenir un inici i una data: l'11 de novembre del 2002, quan tenia 17 anys. Aquell dia va canviar-li la vida. Des d'aleshores tota la seva vida ha estat marcada per les ànsies de superació. P 16-17

S'agreuja la situació dels cristians a Terra Santa

Els habitants de Terra Santa, i en particular la minvant població cristiana, pateixen una «profunda ansietat» pels esdeveniments foscos i dramàtics dels darrers mesos: el conflicte de Gaza i el sud d'Israel; la guerra civil a Síria, que ha donat lloc a un gran nombre de refugiats que han hagut de fugir cap a altres països, ha produït una enorme tensió sobre els seus recursos; i un increment de la polarització entre Israel i Palestina. Ho adverteixen els bisbes europeus i nord-americans en finalitzar el seu pelegrinatge anual a la zona, celebrat del 5 al 10 de gener. P 3-4

Sumari

P 8 Nova xarxa social Dontknow

P 10 El P. Botam ens parla de la setmana ecumènica

P 20 Presa de possessió del nou bisbe de Mallorca

P 22 Biografia del P. Vallmajó

P 27 El metge Tarrés al front de guerra

Editorial

Refermar la nostra fe

«Peregrinem a Roma per refermar la nostra fe», aquest ha estat el lema escollit per al pelegrinatge diocesà de Barcelona que, presidit pel cardenal-arquebisbe Lluís Martínez Sistach se celebrarà del 18 al 20 de maig, tot coincidint amb la Pentecosta i dins de l'Any de la Fe. A Roma cal anar-hi amb una mirada de fe, d'esperança i de caritat. De fe perquè ens apropem i pregarem a la tomba dels apòstols Pere i Pau, columnes de l'Església i també ho farem a les catacumbes, els grans cementiris soterrats dels primers cristians, molts d'ells màrtirs, que van segellar amb la seva sang el seu heroi testimoniatge. És un pelegrinatge que ens obre a l'esperança perquè a Roma hi trobem cristians de tot el món i de les ètnies i cultures més variades, pregant, cantant, aclamant Déu amb diversos estils i sensibilitats però units amb un esperit comú. És un pelegrinatge de caritat, perquè més enllà dels grans edificis i dels tresors que el temps i les donacions hi ha acumulat i que són patrimoni de tots els batejats, hi ha moltes persones que en els diversos dicasteris donen la seva vida al servei de l'Església Universal d'una manera abnegada i silenciosa. El bisbe Joan Carrera explicava que el sorprenia que una organització estesa arreu del món com és l'Església catòlica tingui uns «serveis centrals» tan modestos en comparació amb altres organismes internacionals. Entrarem a la basílica de Sant Pere, l'escenari on va celebrar-se el Concili Vaticà II ara fa

cinquanta anys, aquell gran esdeveniment que va orejar l'Església. És oportú també de veure el Papa, el bisbe de Roma, pregant per les seves intencions i retornar-li d'alguna manera la visita que ens va fer el mes de novembre del 2010 per consagrar la Sagrada Família i atansar-se als més petits: els infants malalts acollits a l'Obra Benèfic-Social del Nen Déu.

Hi ha hagut pelegrinatges històrics de Catalunya a Roma com el que es va celebrar l'abril del 1894, amb motiu del jubileu pontifical del papa Lleó XIII, organitzat pel segon marquès de Comillas, Claudi López Bru que, per cert, té obert el procés de beatificació. Aleshores el jesuïta pare Vicent va aconseguir de mobilitzar 18.523 obrers. El dia 11 d'aquell mes uns 6.000 pelegrins van sortir del port de València amb destí a la Ciutat Eterna. I recordem també el que es va celebrar el 1988 amb motiu del Mil·lenari de Catalunya, presidit pel cardenal Narcís Jubany i amb la intenció de retornar al Sant Pare, el beat Joan Pau II, la visita que ens havia fet el 1982, en unes circumstàncies atmosfèriques adverses.

No estem en temps de pelegrinatges massius, però sí que a tots ens cal refermar la nostra fe. La logística del viatge anirà a càrrec del Club+Amics i l'agència Ruth Travel. Des d'ara està oberta la inscripció. Testimoniem amb la nostra presència aquest poble que canta la seva fe en una Església catòlica, apostòlica i romana.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Joan Botam, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Carmen García, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Josep M. Puigjaner, Teresa Puyal, Quique, Francesc Raventós, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Nora Vela, Joan M. Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

Fe, esperança i caritat

Són les virtuts teològals a través de les quals vivim la nostra relació amb Déu. Una força interior que és do i resposta alhora. Per la «fe» creiem en Déu i en tot allò que ens ha dit i revelat, i que l'Església ens proposa creure. És per la «fe» que ens confiïm totalment i lliurement a Déu i serà el nostre actuar cristià el qui la farà coherent i creïble. L'«esperança» respon a l'aspiració a la felicitat posada per Déu en el nostre cor i és per ella que desitgem el Regne del cel i la vida eterna. La «caritat» és la virtut amb què estimem Déu sobre totes les coses i el pròxim segons el manament nou que ens ha deixat Jesús d'estimar-nos com ell ens estima.

Aquestes virtuts mostren cada dia la força interior,

la mesura i la qualitat de la vida cristiana. Expressions com «la fe sense obres és morta», o «manteniu-vos en el meu amor», o «l'esperança no enganya», ens fan adonar de la unitat que existeix entre elles. Per això se'ns fa aquesta invitació: «Revestim-nos amb la cuirassa de la fe i la caritat, i amb el casc de l'esperança de la salvació» (1Te 5,8).

Fa pocs dies, en la part final d'una representació escènica sobre la vida de santa Coloma plena de música, reivindicacions, ritme, pregària i cant, els més petits, nois i noies, joves i adults de l'arxiprestat, setanta-tres en total, pregava així: «Oh, Coloma, que heu aconseguit a Jesús ferir-li el cor: aconseguíu-nos del Senyor: fe, esperança i caritat.» No fou només

la lletra, sinó sobretot l'esperit i la força amb què es cantava, que va enardir l'assemblea d'una església plena de gom a gom i unir-la, mans agafades, en una única pregària.

Hom veu, com a tants altres llocs, que l'Església és viva. Per això, vull agrair al Senyor el testimoni dels qui viuen i contagien aquest esperit comunitari animat per la fe, l'esperança i la caritat. Una Església enmig del poble, encarnada en ell com Jesús, acollidora dels forasters perquè deixin de ser-ho, i servidora de tots, oberta i humil, atenta al que Déu cada dia li diu i conseqüent amb el que celebra a la taula de l'Eucaristia.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

S'agreuja la situació dels cristians a Terra Santa

Bisbes europeus i nord-americans constaten en el seu pelegrinatge anual problemes de convivència

Patricia Navas

Els habitants de Terra Santa, i en particular la minvant població cristiana, pateixen una «profunda ansietat» pels esdeveniments foscos i dramàtics dels darrers mesos: el conflicte de Gaza i el sud d'Israel, i la guerra civil a Síria, que ha donat lloc a un gran nombre de refugiats que han hagut de fugir cap a altres països, han produït una enorme tensió sobre els seus recursos; i un increment de la polarització entre Israel i Palestina.

Ho adverteixen els bisbes europeus i nord-americans que formen la Coordinadora en suport a Terra Santa en un comunicat publicat en finalitzar el seu pelegrinatge anual a la zona, celebrat del 5 al 10 de gener. «La nostra fe s'ha enriquit amb el valor i la fortalesa de les persones que hem trobat», destaquen els representants de les diverses conferències episcopals d'aquest grup, entre ells el bisbe d'Urgell, l'arquebisbe Joan Enric Vives. Durant el seu viatge, han mantingut encontres amb comunitats cristianes de Gaza, Betlem, Beit Jala, Màdaba i Zarza, així com amb diverses autoritats religioses i civils.

Murs de formigó i de l'esperit

El tema de la trobada d'enguany es referia al patiment i les persones vulnerables a Terra Santa. En aquest sentit, un dels problemes concrets que els prelatats han pogut conèixer de primera mà es refereix a les lluites legals per protegir les terres de les poblacions locals i les institucions religioses a causa del mur que el Govern israelià ha construït als Territoris Palestins i anomena Barrera de Seguretat.

Els bisbes s'han compromès a continuar instant els seus respectius governs «perquè actuïn per tal d'evitar aquesta injustícia». Es tracta d'un problema de manca d'unitat entre les persones, va destacar el nunci apostòlic a Israel i delegat apostòlic a Jerusalem i Palestina, Mons. Giuseppe Lazzarotto, durant la trobada amb els bisbes. «Els murs materials es poden enderrocar només si enderroquem els murs de l'esperit; fins que no s'enderroquin els murs que cadascú de nosaltres porta dins seu, no serà possible enderrocar els altres murs, fins i tot si en construïm de nous, que és encara pitjor —va declarar a Ràdio Vaticana—. És necessari, per tant, treballar i comprometre's per enderrocar els murs que tenim dins nostre i fer-ho de manera que no en creixin més.»

Una situació de crisi que s'encomana a la zona

Després de visitar Jordània, en concret Amman i Màdaba, el representant

«Els murs materials es poden enderrocar només si enderroquem els murs de l'esperit»

de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Vives, va destacar les dificultats dels refugiats sirians en aquest país i el repte d'aquell Govern per tal d'assumir el gran volum d'arribada de persones desplaçades en un espai tan curt de temps. Segons fonts de la família reial jordana, des del maig s'haurien comptabilitzat 250.000 persones refugiades arribades a Jordània de Síria, que sumades a les que ja hi havia d'altres zones (palestins i iraquians sobretot) arribarien als 600.000 desplaçats.

Les necessitats són d'aigua potable, menjar, un sostre digne i una educació bàsica per als infants refugiats. L'arquebisbe Vives va demanar la col·laboració de la comunitat internacional per ajudar el Govern jordà a atendre aquesta situació de crisi.

Respecte al descens del nombre de cristians a la zona, l'arquebisbe grec-melquita Elias Chacour va explicar que «com a minoria tenim problemes que amenacen l'existència mateixa dels cristians palestins i la seva presència a Terra Santa» i va plantejar quin podria ser el significat dels llocs sants sense cristians. «Quina importància tenen les pedres santes d'aquesta terra si no hi ha pedres vives?», va preguntar davant els micròfons de Ràdio Vaticana.

Signes d'esperança

Malgrat el moment difícil que travessen els cristians i tota la població de Terra Santa, també existeixen signes d'esperança que els bisbes han destacat: entitats i persones de bona voluntat que duen a terme projectes d'assistència (Càritas, Catholic Relief Services...), compromeses en favor de l'educació (Universitat de Betlem, Universitat Americana de Màdaba...) i de la pau, etcètera.

També ha augmentat en els darrers mesos el nombre de pelegrins a Terra Santa, i els prelatats van animar els cristians d'arreu a peregrinar-hi, assegurant que rebran una «càlida hospitalitat».

D'altra banda, es van fer ressò de la crida que el papa Benet XVI va fer recentment en el seu discurs al cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu, en què després del reconeixement de Palestina com a Estat observador no membre de les Nacions Unides, va tor-

nar a expressar l'esperança que, amb el suport de la comunitat internacional, els israelians i els palestins es comprometin per una coexistència pacífica en el marc de dos Estats sobirans, on es preservin i garanteixin el respecte de la justícia i les aspiracions legítimes dels dos pobles. L'Església demana així a Jerusalem ser allò que el seu nom significa: una ciutat de la pau, i no de divisió. Per a Mons. Vives, el reconeixement de Palestina com a Estat observador no membre de les Nacions Unides ha donat molta esperança als palestins per resoldre el conflicte.

La Coordinadora de Conferències Episcopals en suport de l'Església a Terra Santa representa les Conferències Episcopals

Catòliques d'Europa i Amèrica del Nord i fou creada a Jerusalem l'any 1998, a petició de la Santa Seu.

A les trobades dels darrers anys, Mons. Joan Enric Vives hi acudeix com a representant de la Conferència Episcopal Espanyola per fer viva la proximitat de l'Església amb els cristians de la terra que ha vist néixer, morir i ressuscitar Jesús. En el pelegrinatge d'enguany, la sessió 13a, a més del bisbe d'Urgell hi van participar arquebisbes i bisbes dels Estats Units, Canadà, Anglaterra i Gal·les, Alemanya, França i Islàndia, amb altres membres de Sud-àfrica, Bèlgica i Itàlia.

La delegació la formaven en concret vuit bisbes acompanyats per diversos experts: monsenyor Vives, el bisbe de Tucson (Estats Units), l'arquebisbe d'Edmonton (Canadà), els bisbes Declang Lang i William Kenney de la Conferència Episcopal d'Anglaterra i Gal·les, el bisbe d'Evry (França) i el bisbe de Treviri (Alemanya).

CREUS EN RÀDIO ESTEL I CATALUNYA CRISTIANA?

Si a canvi d'una compensació econòmica vols ajudar-nos a créixer, vine el proper **23 de gener** a les 8 del vespre al Palau de Congressos de Catalunya i en Joan Gaspart en persona t'explicarà com aconseguir-ho.

Per a més informació i confirmació d'assistència truca al **93 409 27 70**. Hi creus? Vine.

T'esperem el 23 de gener a les 8 del vespre al Palau de Congressos de Catalunya, Diagonal 661 de Barcelona. No hi faltis.

«A Terra Santa descobrim la dimensió martirial de la fe»

Mons. Joan Enric Vives, representant de la CEE a la Coordinadora de Conferències episcopals d'Europa i Amèrica del Nord en suport de Terra Santa

Ignasi Miranda

Amb l'objectiu de fer viva la proximitat de l'Església amb els cristians de Terra Santa, un grup de bisbes d'Europa i Amèrica del Nord visiten anualment la terra de Jesús a inicis d'any. Entre ells, l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, com a representant de la Conferència Episcopal Espanyola.

Com ha viscut enguany la trobada de bisbes en suport a Terra Santa?

Ha estat una trobada dura, amb neu, pluja i molt de fred. Per a nosaltres les condicions eren molt dolentes, però per a ells la pluja és tota una benedicció.

Hi ha cada vegada més sensibilitat en aquest tema?

L'Església catòlica, a Espanya i sobretot a Catalunya, cada vegada s'ha anat compromentent més amb Terra Santa. En els darrers anys, també com a conseqüència de l'augment dels pelegrinatges, hem anat descobrint el gran tresor que és la Terra Santa. Precisament en el Sínode Bisbes sobre la Paraula el Papa va acabar la seva proposició final afirmant que Terra Santa és el cinquè Evangelí. És la possibilitat de poder visitar la terra de Jesús i compartir la fe amb les comunitats vives que sempre i ininterromputament des de Jesús han mantingut la seva presència. Són les pedres vives! Això fa que tot el que allà passa ens implica també a nosaltres.

Què és el que més l'ha impressionat?

El que enguany porto més endins és, d'una banda, la necessitat de sostenir aquest treball de pau entre israelians i palestins, tan costós i difícil, sobretot després de l'aprovació a l'ONU de l'estat palestí com a estat observador. Això té unes condicions tècniques determinades, però el que val és que és un estat i que es continua caminant en la comunitat internacional amb la possible solució de dos estats sobirans, Israel i Palestina, que poden ser amics i col·laborar. La Santa Seu, per la seva banda, afegeix la necessitat de crear un estatut internacional per la ciutat de Jerusalem, que les tres grans religions consideren com a santa. Aquest és

un gran capítol d'aquest any: el de la pau i el de la nova situació de Palestina. He percebut esperança en les persones, lògicament, sobretot esperança en què la comunitat palestina es pugui reconciliar interiorment. Un altre capítol important de la trobada d'enguany ha estat la visita a Jordània dels camps de refugiats que Càritas ha obert per acollir la població siriana que fuig del seu país. És un problema enorme, amb unes condicions molt precàries, sobretot si la climatologia és tan adversa.

El comunicat dels bisbes subratlla l'enriquiment gran que suposa el contacte amb aquestes comunitats...

Efectivament. Vaig assistir a la missa d'Epifania en un dels barris més pobres i senzills d'Amman, que ja havia acollit refugiats palestins i iraquians en altres èpoques, i que ara acull un bon nombre de refugiats sirians. Va ser una celebració colpidora. Són comunitats molt fervoroses i simpàtiques, plenes de jovent i de nens. Va ser una experiència esplèndida. Quan veus la seva fortalesa, el seu coratge, el seu acolliment amb el poc que tenen, això impressiona i enriqueix la teva pròpia fe.

Com es viuen en les comunitats

«La comunitat internacional ha de potenciar la coexistència pacífica en el marc dels dos estats sobirans, on es preservin i garanteixin el respecte de la justícia i les aspiracions legítimes dels dos pobles»

cristianes els conats de violència recents entre Israel i Palestina, a més de la guerra a Síria?

Hi ha una preocupació molt gran. Tothom pateix, però les comunitats cristianes ho fan doblement. Són una minoria davant dels fidels musulmans i jueus. Per això són comunitats tradicionalment molt resistents i fidels. Al mateix temps, cal dir que a l'Orient hi ha un sentiment de gran fraternitat. Les famílies s'ajuden molt. Molts cristians de Síria han anat al Líban, on hi ha

una forta comunitat cristiana, que els ha acollit. Uns altres han anat a Turquia i d'altres a les seves famílies d'Europa.

Un dels objectius de la trobada és fer una crida a la solidaritat.

No podem deixar d'ajudar les persones que encara estan molt pitjor que nosaltres. En aquest sentit, vam tenir una trobada amb el príncep de la Casa Reial Jordana, que ens va reconèixer que el seu govern i el seu país està fent molt, però que tenen recursos limitats. Hem vist clarament la necessitat que la comunitat internacional ajudi Jordània, així com Turquia i el Líban, perquè puguin acollir aquests refugiats. Només a Jordània ja hi ha 250.000 refugiats de Síria, que és un gran volum de població. Una bona manera d'ajudar-los és a través de Càritas Jordània.

Quin és el missatge final que voldria ressaltar?

Cal anar a Terra Santa i fer-hi pelegrinatges! En aquest Any de la Fe hauria de ser també un any per poder-hi anar. Des de la diòcesi d'Urgell, per exemple, estem promovent un pelegrinatge per a l'octubre. Aquesta és la manera concreta d'ajudar-los i de rebre i enriquir-nos també nosaltres. Ells són les pedres vives de la fe a Terra Santa. Sense ells, la terra de Jesús tindria el perill de convertir-se només en un museu. Allà descobrim sobretot la dimensió martirial de la fe, de mantenir-se i perseverar en l'amor de Jesucrist. I de ser portadors d'aquest amor per la reconciliació dels pobles. Allà, en concret, entre israelians i palestins. Ells necessiten veure que no els abandonem. Aquests Llocs Sants són de tots els cristians! Per això, en la mesura que ens sigui possible, també hem de pressionar els nostres governs perquè potenciïn el diàleg i esdevinguin factors de reconciliació. Tant de bo que les properes eleccions, tant a Israel com a Palestina, permetin un diàleg més serè entre totes dues bandes. El mateix Sant Pare Benet XVI, en el seu recent discurs al cos diplomàtic acreditat a Roma, ha tornat a dir que la comunitat internacional ha de potenciar la coexistència pacífica en el marc dels dos estats sobirans, on es preservin i garanteixin el respecte de la justícia i les aspiracions legítimes dels dos pobles.

Benet XVI: «L'oblit de Déu engendra violència»

Discurs del Papa al cos diplomàtic acreditat davant del Vaticà

ACI
Ciutat del Vaticà

En el seu discurs al cos diplomàtic acreditat davant del Vaticà, en què sol fer a començament d'any una revisió general de l'estat del món, Benet XVI va exhortar a treballar per la pau i va precisar que «l'oblit de Déu, en lloc de glorificar-lo, engendra la violència».

Davant dels diplomàtics, el Pontífex va indicar que «a vegades se'ns fa creure que la veritat, la justícia i la pau són una utopia que s'exclouen mútuament. Sembla impossible conèixer la veritat i els esforços per afirmar-la sembla que sovint desemboquen en la violència».

«D'acord amb una concepció molt difosa, l'afany per la pau consistiria en una recerca de compromisos que garanteixen la convivència entre els pobles o entre els ciutadans dins d'una nació. Des del punt de vista cristià, hi ha un vincle íntim entre la glorificació de Déu i la pau dels homes sobre la terra, de manera que la pau no és fruit d'un simple esforç humà sinó que participa de l'amor mateix de Déu.» Benet XVI es va preguntar: «Com es pot dur a terme un diàleg autèntic quan ja no hi ha una referència a una veritat objectiva i transcendent? Com es pot impedir que la violència, explícita o oculta, no es converteixi en la norma última de les relacions humanes?»

En realitat, va prosseguir el Pontífex, «sense una obertura a la transcendència, l'home cau fàcilment presa del relativisme, i li resulta difícil actuar d'acord amb la justícia i treballar per la pau. A aquestes manifestacions d'oblit de Déu s'hi poden afegir les que són degudes a la ignorància del seu veritable rostre, que és la causa del fanatisme pernicios de matriu religiosa, i que també el 2012 ha provocat víctimes en alguns països». «Com ja he afirmat, es tracta d'una falsificació de la mateixa religió, ja que aquesta, en canvi, busca reconciliar l'home amb Déu, il·luminar i purificar les consciències i deixar ben clar que tot home és imatge del Creador.»

Així doncs, va afegir, «si la glorificació de Déu i la pau a la terra estan estretament relacionades, és evident que la pau és, al mateix temps, do de Déu i tasca de l'home, perquè n'exigeix la resposta lliure i conscient».

El Papa va recordar els seus viatges a Mèxic, Cuba i el Líban, que «han estat una ocasió privilegiada per enfortir el compromís cívic dels cristians en aquests països i per promoure la dignitat de la persona humana i els fonaments de la pau».

Pròxim Orient i Àfrica

El Papa va fer una crida a la comunitat internacional per col·laborar a aconseguir la pau al Pròxim Orient, «sobretot a Síria, esquinçada per massacres incessants i escenari de patiments espantosos entre la població civil. Renovo la meua crida perquè deposin les armes i prevalgui com més

aviat millor un diàleg constructiu que posi fi a un conflicte que, si continua, no coneixerà vencedors, sinó només vençuts, i rere seu només deixarà ruïnes».

Sobre Palestina i el seu recent reconeixement com a Estat observador no membre de les Nacions Unides, el Papa va renovar el seu desig «que israelians i palestins, amb el suport de la comunitat internacional, es comprometin a una convivència pacífica dins del marc de dos estats sobirans, en què es preservin i garanteixin el respecte de la justícia i les aspiracions legítimes de tots dos pobles».

El Bisbe de Roma també va fer una crida perquè l'Iraq pugui arribar a la reconciliació i perquè el Líban continuï sent un exemple per a la regió on els cristians «donin un testimoni eficaç per a la construcció d'un futur de pau amb tots els homes de bona voluntat». El Papa va animar a treballar per la pau al Congo i va recordar els morts a Nigèria arran d'un atemptat terrorista en una església per Nadal, on van ser assassinats desenes de catòlics. «Mali també està esquinçada per la violència i marcada per una profunda crisi institucional i social, que exigeix una atenció eficaç per part de la comunitat internacional.»

«Continuant la nostra reflexió, val la pena subratllar que l'educació és una altra via privilegiada per a la construcció de la pau. Ens ho ensenya, entre altres coses, la crisi econòmica i financera actual. Aquesta s'ha desenvolupat perquè s'ha absolutitzat massa sovint el benefici, en perjudici del treball, i perquè s'ha aventurat de manera desenfrenada pel camí de l'economia financera en lloc de l'economia real.»

El Papa va dir que «la Unió Europea necessita representants clarividents

«Sense una obertura a la transcendència, l'home cau fàcilment presa del relativisme, i li resulta difícil actuar d'acord amb la justícia i treballar per la pau»

i qualificats que prenguin les difícils decisions que calen per redreçar l'economia i posar les bases sòlides del desenvolupament. És possible que alguns països puguin anar més ràpid sols, però tots, junts, arribaran certament més lluny». Benet XVI va destacar que «invertir en l'educació als països en via de desenvolupament d'Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina, vol dir ajudarlos a vèncer la pobresa i les malalties, així com establir sistemes de drets equitatius i respectuosos de la dignitat humana. És cert que, per establir la justícia, no n'hi ha prou amb bons models econòmics, encara que siguin necessaris. La justícia només es realitza si hi ha persones justes».

«Construir la pau vol dir educar els individus a combatre la corrupció, la criminalitat, la producció i el tràfic de drogues, així com evitar divisions i

tensions, que amenacen a debilitar la societat i obstaculitzen el desenvolupament i la convivència pacífica», va afegir.

Llibertat religiosa

El Papa es va referir a la defensa de la llibertat religiosa, amenaçada per la violència i la intolerància, que en alguns casos arriba a l'extrem d'«impedir als creients, especialment als cristians, contribuir al bé comú a través de les seves institucions educatives i assistencials». «Per protegir d'una manera efectiva l'exercici de la llibertat religiosa és essencial respectar el dret a l'objecció de consciència. Aquesta "frontera" de la llibertat toca principis de gran importància, de caràcter ètic i religiós, arrelats en la dignitat mateixa de la persona humana.»

El Pontífex va explicar que «són com "els murs de càrrega" de tota societat que desitja ser veritablement lliure i democràtica. Prohibir, en nom de la llibertat i el pluralisme, l'objecció de consciència individual i institucional, obriria les portes a la intolerància i a l'anivellament forçat».

Benet XVI va al·ludir a la gran tasca de caritat que fa l'Església catòlica arreu del món, a través dels seus orfenats, escoles, col·legis i universitats, així com en l'ajuda a persones davant de desastres naturals com els que han tingut lloc a Àsia, la costa oriental dels Estats Units i Itàlia.

Per concloure, Benet XVI va recordar unes paraules de Pau VI als governants al final del Concili Vaticà II, quan va dir que «a vosaltres correspon ser a la terra els promotors de l'ordre i de la pau entre els homes. Però no ho oblideu: és Déu (...) el gran artesà de l'ordre i la pau sobre la terra».

PEREGRINEM A ROMA PER REFERMAR LA NOSTRA FE

**Presidit pel Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach,
Arquebisbe Metropolità de Barcelona**

Del dissabte 18 al dilluns 20 de maig de 2013

Roma t'està esperant...

**Per a preus i més informació 934 092 770
www.clubmes.cat**

Benet XVI ordena quatre bisbes

Un d'ells és el seu secretari particular, Georg Gänswein

Mercedes De La Torre C.
Ciutat del Vaticà

El papa Benet XVI va celebrar la festa de l'Epifania a la basílica de Sant Pere amb l'ordenació de quatre bisbes: el seu secretari particular, Georg Gänswein; el secretari de la Congregació per a l'Educació Catòlica, Vincenzo Zani; i els nuncis apostòlics Nicolás Thevenin i Fortunatus Nwachukwu. Els quatre van rebre el títol d'arquebisbe.

En la cerimònia del dia de Reis a la basílica vaticana, van concelebrar l'ordenació episcopal al costat del Pontífex el secretari d'Estat, cardenal Tarcisio Bertone, i el prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica, el cardenal Zenon Grocholewski.

Mons. Georg Gänswein ha estat secretari particular de Joseph Ratzinger durant el seu pontificat com a Benet XVI, càrrec que exerceix des del 2003, quan encara era cardenal. A més, ha estat nomenat prefecte de la Casa Pontificia a finals de 2012 però continuarà com a secretari particular del Pontífex.

Durant la seva homilia, el Papa va recordar que els Mags d'Orient, sota el guiatge de l'estrella, van trobar el camí cap al pessebre de Betlem i «són l'inici d'una gran processó que recorre la història». En aquesta línia, Benet XVI va indicar que per a l'Església creient i orant «els homes que vénen d'Orient personifiquen el món dels pobles, l'Església dels gentils, els homes que a través dels segles s'adrecen cap a l'Infant de Betlem, hi honoren el Fill de Déu i s'hi prosternen».

A més, el Pontífex va explicar que l'Església anomena la festa del dia de Reis «Epifania», que significa «l'aparició del Diví» perquè «des dels inicis, homes de tota procedència, de tots els continents, de totes les cultures i maneres de pensar i de viure, s'han posat i es posen en camí cap a Crist». I va afegir que «aquest pelegrinatge i aquesta trobada amb Déu en la figura de l'Infant és una Epifania de la bondat de Déu i del seu amor pels homes».

D'altra banda, el Sant Pare va destacar que l'ordenació episcopal d'aquests quatre preveres suposarà que, a partir d'ara, «col·laboraran en diverses funcions amb el ministeri del Papa al servei de la unitat de l'única Església de Crist

«El Papa va destacar que el bisbe ha de ser sobretot un home de fe»

en la pluralitat de les Esglésies particulars». En aquest sentit, Benet XVI va remarcar que «la missió del bisbe no és només la de caminar en aquest pelegrinatge juntament amb els altres, sinó la de precedir i indicar el camí». A més va assenyalar que l'home al qual se li imposen les mans per l'ordenació episcopal en l'Església de Jesucrist ha de ser sobretot «un home l'interès del qual estigui orientat cap a Déu, perquè només així s'interessarà també veritablement pels homes».

Un home per als altres

El Papa va subratllar que el bisbe «ha de ser un home per als altres. Però només ho serà veritablement si és un home conquerit per Déu» i com els Mags d'Orient, «un bisbe tampoc no ha de ser simplement un home que fa la seva feina i no vol res més. No, ha d'estar posseït per la inquietud de Déu pels homes. Ha de pensar i sentir amb Déu».

Així mateix, el Papa va destacar que «el bisbe ha de ser sobretot un home de fe» perquè «la fe no és més que estar interiorment tocats per Déu, una condició que ens porta per la via de la vida», per la qual cosa el bisbe «ha de ser qui indica als homes el camí cap a la fe, l'esperança i l'amor». «La peregrinació interior de la fe cap a Déu es realitza sobretot en la pregària», va assenyalar Benet XVI, per la qual cosa el bisbe, com a pelegrí de Déu, «ha de ser sobretot un home que prega. Ha de viure en un contacte interior permanent amb Déu; la seva ànima ha de trobar-se completament oberta a Déu. Ha de portar a Déu les seves dificultats i les dels altres, així com les seves alegries i les dels altres, i així, a la seva manera, establir el contacte entre Déu i el món en la comunió amb Crist, perquè la llum de Crist resplendeixi en el món».

També el Papa va convidar a tenir «la humilitat de la fe, de créixer juntament amb la fe de l'Església de tots els temps», i va advertir que, en ocasions, «qui viu i anuncia la fe de l'Església, en molts punts no està d'acord amb les opinions dominants precisament també en el nostre temps». «L'agnosticisme a bastament estès avui té els seus dogmes i és extremadament intolerant davant de tot el que posa el qüestió els seus criteris.»

En aquesta línia, el Sant Pare va ressaltar que «el valor de contradir

les orientacions dominants és avui especialment urgent per a un bisbe», i va agregar que «ell ha de ser coratjós. I aquest coratge o fortalesa no consisteix a colpejar amb violència, en l'agressivitat, sinó en el fet de deixar-se colpejar i enfrontar-se als criteris de les opinions dominants». Lògicament, el Papa va aclarir que el cristià no busca la provocació, sinó tot al contrari, convida tothom a «entrar en el goig de la veritat que mostra el camí», que és Jesús. Com «els Mags van seguir l'estel, i així van arribar fins a Jesús, a la gran llum que il·lumina a tot home que ve a aquest món».

Així, en el dia de Reis, Benet XVI va destacar que «com a pelegrins de la fe, els Mags mateixos han esdevingut estels que brillen en el cel de la història i que ens mostren el camí», com també els sants que són «les veritables constel·lacions de Déu, que il·luminen les nits d'aquest món i ens guien». En acabar, el Papa va convidar tothom, però en particular els quatre nous arquebisbes, a viure amb Crist «novament vinculats a ell pel sagrament» per tornar a ser «savis», per ser «astres que precedeixen els homes i els mostren el camí recte de la vida», i els va encomanar «perquè el Senyor els ompli amb la llum de la fe i de l'amor. Perquè aquella inquietud de Déu per l'home els toqui, perquè tothom experimenti la seva proximitat i rebi el do de la seva glòria», així com els atorgui sempre el coratge i la humilitat de la fe».

RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

www.dematinada.es

També ens trobareu al Twitter

El Vaticà alerta de l'emergència a Síria

AICA / Ciutat del Vaticà

El president del Pontifici Consell per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants, el cardenal Antonio Maria Vegliò, es va referir a la situació dramàtica que viu Síria i va manifestar que preocupa, entre altres coses, l'augment del nombre de persones que fugen del seu país buscant refugi. El mes de maig de 2012, els refugiats eren 70.000 i al final de l'any, 525.000. A Síria hi ha quatre

milions de persones que necessiten assistència. Les expectatives de cara al futur immediat no són positives», va assenyalar el purpurat.

En una entrevista a *L'Osservatore Romano*, el cardenal Vegliò va revelar que «malauradament, es preveu que es dupliqui el nombre de refugiats, que seran al voltant d'un milió a mitjans d'aquest any. És per això que les diverses agències de les Nacions Unides van fer una crida per a un nou finançament conjunt per cobrir les

exigències per a la cura i la protecció del milió de refugiats previstos per als pròxims sis mesos a Síria». Els països veïns, va indicar, «encara mostren hospitalitat i permeten l'accés als refugiats sirians al territori, però les xifres són immensos».

Parlant de manera general sobre el tema de les migracions, Vegliò va destacar que «el tancament de fronteres no és una resposta a la immigració clandestina, perquè afavoreix el contraban i el tràfic de persones».

«No crec que el món digital comporti en si mateix la superficialitat»

Leticia Soberón, cofundadora i responsable de continguts de la nova xarxa social Dontknow

Samuel Gutiérrez

Una xarxa social per ajudar a prendre decisions importants de la vida. Aquest és l'ambiciós repte que afronta el projecte Dontknow (www.dontknow.net). La responsable de continguts (CCO), la mexicana Leticia Soberón, doctora en Ciències Socials per la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma, ens explica els secrets d'aquesta nova xarxa social que promou «una revolució del coneixement a gran escala». Soberón, que també imparteix classes en el postgrau de Comunicació Institucional i Religió de la URL-Blanquerna, ha estat durant setze anys oficial del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials i sis anys coordinadora de la Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina (RIIAL).

Amb el nou any s'acaba d'inaugurar la xarxa social Dontknow. Hi ha qui dirà: una altra xarxa social en l'oceà d'internet?

Les xarxes socials tot just han començat; estan a les beceroles i tenen molt de camí per recórrer. Tot i així, iniciar-ne una de nova és una aposta i un risc, però ens proposem dues coses que creiem que aportaran novetat. La primera és codificar, emmagatzemar i recuperar coneixement de qualitat a l'entorn de les decisions importants de les persones. És a dir, oferir informació oportuna que sigui útil per a la vida. Hi ha milers de fonts d'informació, però en forma d'enciclopèdies (organització conceptual general) o de pregunta/resposta, caòticament presentades, molt sovint sense filtre ni estructura. Dontknow hi aporta tots dos aspectes.

La segona novetat és generar un diàleg seriós i plural sobre temes importants, que esperem que doni lloc a solucions per a aquest canvi d'època. El diàleg en xarxa, possible avui gràcies a les tecnologies digitals, pot generar pistes creatives per a la convivència social en el futur més immediat. Creiem que elevar encara més un grau la capacitat de discerniment de les persones és un bé en ell mateix. Per això proposem punts de vista d'experts no tan sols en sintonia amb el nostre pensament sinó també en contrast amb ell, però de bona qualitat.

Per què és tan necessari avui ajudar a prendre les decisions im-

portants de la vida?

Molta gent —milions— que viuen en contextos de desintegració familiar i soledat, cerquen orientació a internet i assumeixen com a vàlid qualsevol pseudoconeixement. Dontknow desitja ser, si més no, una garantia de qualitat per tal que les persones es puguin informar bé i dialoguin. És clar, però, que no decidim per ningú; cada persona és responsable de la seva vida.

Quin tipus de decisions han codificat i quins criteris han seguit?

Hem agrupat gairebé 9.000 decisions de 21 àmbits de la vida humana: Salut, Treball, Amor i Relacions, Família, Economia, Religions, Pau i Convivència, Solidaritat, Medi Ambient, Esport... El criteri ha estat aplegar el més important d'entre el que la gent cerca a internet. Hem fet un estudi amplíssim per conèixer aquesta realitat amb una empresa especialista, prenent les formulacions més properes a com la gent cerca la informació a la xarxa.

A més de Leticia Soberón, qui hi ha darrere de Dontknow?

Diria que «darrere» no hi ha ningú. Som quatre socis. El primer és Rafael Mira, pare de família, MBA i empresari, persona que combina una formació acadèmica i pràctica empresarial excel·lent amb una gran inquietud de

«El millor que podem fer en el ciberespai és escoltar»

«El papa Benet XVI ha tingut sempre una intuïció molt encertada respecte del món digital »

servei a la societat. Francisco Ibáñez, enginyer nord-americà, també format en el món de l'empresa i pare de família. I Gonzalo Rodríguez, enginyer de sistemes, uruguaià. Tenim, a més, un Comitè ètico-científic amb deu experts de gran talla que garanteixen l'estil i l'excel·lència a Dontknow. Tots compartim el desig de generar processos positius en la societat, de manera sostenible.

Un dels objectius és «elevar el discurs a les xarxes socials».

Les persones, tot i en situacions adverses al pensament i la reflexió, continuen sent capaces de desenvolupar-se. La nostra visió parteix d'un humanisme esperançat, amb arrel bíblica; creiem que al cor de les persones hi ha sempre un desig de bé, la capacitat de compartir el que saben i de ser feliços ajudant els altres. Això és Dontknow: el lloc on podem compartir el nostre saber i experiència, fent un bé als altres i beneficiant-nos dels altres.

Hi ha qui pensa, com Nicholas Carr al seu llibre *Superficiales*, que la xarxa és per naturalesa dispersant i poc reflexiva, fins i tot alienadora... Potser no cal anar tan lluny, però, contenen les noves tec-

nologies elements que impedeixen la presa «reflexiva» de decisions importants?

La persona i la cultura poden ser superficials i frívols dins i fora de la xarxa. No crec que el món digital comporti en ell mateix la superficialitat, o si més no, no més que certs llibres, programes de TV, ràdio o revistes. A internet els gèneres literaris són més breus, i inclouen imatge i música, però poden ser profunds. Cal fer que ho siguin més.

Després de setze anys com a oficial del Pontifici Consell de les Comunicacions Socials, inicia ara una nova etapa a la seva vida. Què l'ha dut a emprendre aquesta nova aventura professional?

Aquests setze anys al servei de la Santa Seu, a la Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina (RIIAL), han suposat un tresor, un privilegi i un enorme aprenentatge. La perspectiva m'ha intensificat el desig de fer un treball directe amb la cultura d'avui en un àmbit natural, promovent un clima de diàleg social. Recordant la paràbola del sembrador, cal apartar cards i pedres perquè la Paraula de Déu caigui en terra bona. Sense aquesta preparació, cau en els cards o se la mengen els ocells. Per això desitjo col·laborar preparant la terra. Per això cal tocar de peus a terra.

Després de molts anys dedicada a l'evangelització més directa s'embarca ara en un projecte més proper a l'atri dels gentils...

Bé, per a mi es tracta simplement d'una feina en equip amb tota l'Església. En la meravellosa pluralitat de carismes eclesials, molta gent s'ocupa de la dimensió humana de les persones, donant testimoni de la seva fe: ensenyant a llegir, assistint malalts, promovent una humanització en qualsevol de les seves formes. Per a mi creure en Crist és sobretot estimar com Ell estima, en el nom de Déu, confiant en les coses bones que hi ha en cada persona. Treballar amb la cultura en el món digital és una altra manera de fer el mateix.

Al Pontifici Consell va treballar de valent i amb èxit per implantar a l'Església d'Amèrica Llatina l'ús de les noves tecnologies. S'ha adaptat bé l'Església als nous temps?

L'Església d'Amèrica Llatina ha estat pionera en l'ús de la tecnologia digital. La RIIAL va néixer el 1989, abans que internet fos un fenomen social. Crec que l'Església ha fet servir molt millor la ràdio i internet que no pas la televisió. El millor que podem fer al ciberespai és escoltar. Escoltar, comprendre el que realment preocupa les persones i, acompanyant-les en el seu camí, oferir-los en el moment oportú el nostre testimoni de fe. És l'estil del papa Benet XVI i també de Mons. Claudio Maria Celli.

Des de Madrid, on ara viu, com ha viscut les primeres piulades del Papa des del seu perfil al Twitter?

Crec que és una iniciativa valenta i oportuna. El papa Benet ha tingut sempre una intuïció molt encertada respecte del món digital, i ha anat assumint cadascuna de les tecnologies amb fe intrèpida. És un exemple per a tots. És clar que això significa acceptar els riscos de rebre missatges durs o crítics, però ell sap perfectament que ningú que segueixi Jesucrist serà aplaudit per tothom. Ell entra en diàleg amb qui vulgui dialogar-hi. Respecta els que el maltracten i resa per ells segons l'Evangelí.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alkilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Madrid

Els nens acullen Jesús

Jornada de la Infància Missionera

Rosa María Jané Chueca
Madrid

El diumenge 27 de gener l'Església a Espanya celebra la Jornada de la Infància Missionera, que enguany té com a lema «Amb els nens d'Europa... Acollim tots com Jesús». D'aquesta manera acaba un recorregut que va començar l'any 2009 i que ha dut els més petits arreu dels cinc continents. Aquell any es va celebrar la III Trobada Nacional d'Infància Missionera on els nens i nenes van prendre el compromís ferm de ser missioners i de viure l'experiència de la universalitat.

Des de llavors, cada any s'ha dut a terme un itinerari catequètic pels diferents continents: «Amb els nens d'Àsia... Busquem Jesús» (2009), «Amb els nens d'Àfrica... Trobem Jesús» (2010), «Amb els nens d'Oceania... Seguim Jesús» (2011), «Amb els nens d'Amèrica... Parlem de Jesús» (2012). Ara enguany s'acaba el recorregut a Europa i amb l'acollida com a tema de reflexió: «Amb els nens d'Europa... Acollim Jesús.»

Com explica Anastasio Gil, director d'Obres Missionals Pontifícies a Espanya, «avui més que mai els nens del món es necessiten els uns als altres. Ells poden sentir la necessitat de donar-se suport i ajudar-se. És veritat que no poden eliminar el patiment dels qui pateixen la marginació i la fam, però poden viure l'experiència d'obrir els braços i el cor per acollir els altres com ho va fer Jesús. El cor d'un nen no té fronteres».

La presentació de la jornada va comptar amb la presència de tres missioners espanyols a Amèrica, Àfrica i Oceania. Tots tres van explicar en què consisteix la seva feina amb la infància.

Francisca Galache és una missionera comboniana que fa més de 30 anys que treballa a països llatinoamericans. Segons Galache, els problemes més importants són la malnutrició i els dèficits en sanitat i educació. Tanmateix va assegurar que «tots els nens tenen en comú unes immenses ganes de viure». Per donar resposta a aquesta problemàtica, l'Església aplica la Pastoral de la Infància Primerenca, que atén nens des de la gestació fins als 6 anys en quatre fronts: nutrició, educació, salut i ciutadania.

Antonio López García, germà re-

ligiós del Sagrat Cor, és missioner a Oceania. La seva missió se centra en l'educació. I va explicar que «la tasca de l'Església és respondre a allò que la necessitat va comunicant».

Per la seva part, Marta Barral, missionera laica xavariana al Txad, va exposar el seu àmbit de treball: la salut. Especialment dedicada als orfes i als nens afectats per la sida, va assenyalar que «els volem ensenyar que poden desenvolupar una vida normal per tenir un futur d'il·lusió i esperança, com els altres nens».

OMP

Sensibilització missionera

Aquesta jornada de sensibilització missionera adreçada als nens, té tres objectius bàsics: ajudar els pares, catequistes i professors a desvetllar i conrear en els petits la dimensió missioners universal; afavorir en els nens el desig de compartir amb altres nens a través de la pregària i de l'ajuda econòmica, i col·laborar amb altres nens de la Infància Missionera per ajudar els més necessitats.

Les ajudes que es recapten es destinen al sosteniment dels territoris de missió i a construccions, vehicles, emergències i formació. L'any passat el total que va reunir l'Obra Pontifícia Infància Missionera arreu del món va ser de 19.687.620 dòlars, dels quals el 58,44% es va destinar a l'Àfrica, el 3,4% a Amèrica, el 36,6% a Àsia, el 0,32% a Europa i l'1,24% a Oceania.

Enguany la Infància Missionera arriba al 170è aniversari. Va ser el 1843 quan el bisbe francès Charles-Auguste Forbin Janson va instituir aquesta obra missionera, impressionat per les notícies que rebia dels missioners a Àsia. El bisbe va voler implicar els nens en l'ajuda a altres nens necessitats i va crear una obra pionera en l'atenció a la infància. Així ho recorda Anastasio Gil, «avui podem veure, 170 anys després, que el carisma fundacional compta cada dia amb més vitalitat, especialment als països on els nens tenen l'oportunitat de seguir un mínim procés formatiu i de descobrir que la caritat evangèlica és la font de la seva felicitat».

Per això, enguany s'ha celebrat aquesta efemèride amb un concurs de dibuix. El primer premi d'aquest concurs a Espanya ha estat per a Jeroni López Fernández, un nen de 8 anys de la diòcesi de Mallorca.

Tibidabo us informa

1. Festa de Sant Joan Bosco

Dissabte dia 26 de gener 2013.

A les 18 hores: Sala de conferències. "Vivències i Testimonis de la Visita de l'Urna de Sant Joan Bosco a la Província de Barcelona."

A les 19 hores: **Eucaristia Concelebrada** amb la participació dels adoradors, grups i amics del Temple del Tibidabo.

A les 20.30 hores: Convivència familiar.

2. Grups de reflexió de la Bíblia

Dissabtes d'11 a 12 hores grups de reflexió de la Bíblia per a totes les persones que vulguin reflexionar sobre la Paraula de Déu. Demaneu informació al P. Rector, telèfon: 934 175 686.

3. Il·luminació del Temple

Hi ha persones que col·laboren perquè el Temple sigui il·luminat totes les nits. Tu també pots contribuir en aquesta realitat. Envia el teu donatiu al Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

4. Dijous Eucarístics

Tots els dijous de l'any es fa una Hora Santa de 21.15 a 22.15 hores. Moment privilegiat per a l'oració i reflexió.

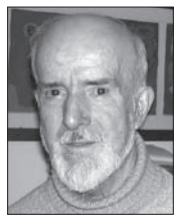
5. Adoradors Tarsicis

Tots els mesos nens i nenes de 8 a 14 anys fan, un cop al mes, unes hores d'Adoració al Santíssim acompanyats dels seus pares i familiars de 21 a 23 hores. Per informació truquen a Miquel Sagredo. Telèfon 605 255 144.

6. Estàtua del Sagrat Cor de Jesús

Aquest any 2013 volem pintar i restaurar la imatge del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo, després de deu anys. Per això demanem la vostra ajuda i col·laboració.

«Cada any s'ha dut a terme un itinerari catequètic pels diferents continents»

Punt de vista

Joan Botam

President del Centre Ecumènic de Catalunya

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians 2013

Durant els dies 18-25 de gener, després de les celebracions nadalenques, ens apleguem per pregar per la unitat i la diversitat dels cristians com el Senyor la vol, «per tal que el món cregui» (Jn 17,21).

Enguany ho fem guiats pel lema «Què espera el Senyor de nosaltres?» (Mi 6,6), suggerit pels cristians del subcontinent de l'Índia, amb suport de textos bíblics i reflexions fetes pel Moviment d'Estudiants Cristians amb la col·laboració de la Federació Universitària Catòlica i el Consell Nacional de les Esglésies d'aquell país. Del Vaticà II ençà, any rere any, aquests materials són assumits pel Pontifici Consell de la Unitat Cristiana i pel Secretariat Fe i Constitució del Consell Mundial de les Esglésies i, oportunament, publicats per a totes les Esglésies.

A través de la tria dels textos, la seva distribució i de les reflexions que els acompanyen, emergeix de manera constant i matisada la gran inquietud d'aquests cristians per la comunió, la reconciliació i, doncs, pel compromís per la salvació del món. Ateses les divisions internes que tossudament mantenim, més d'escàndol a l'Índia, on som minoria, la urgència de la unitat en la diversitat dels cristians és inajornable. Una gran part dels cristians indis prové del sector social anomenat dels intocables, els *dàlit*, tan *insignificants* que no tenen entrada en el sistema de castes, ni les més baixes. El sistema ha estat abolit, però, a la pràctica, el *dàlit* és en tot i per tot un marginat.

Presentada en termes descriptius aquesta situació, els cristians de l'Índia es pregunten (i ens preguntem): «Què demana el Senyor als qui són cridats a caminar amb Jesús i els seus amics? A l'Índia és una invitació a les Esglésies a acollir els *dàlit* com a iguals, com a amics del seu amic comú. Aquesta crida a ser amic dels amics de Jesús és una altra manera de viure la unitat dels cristians per la qual preguem aquesta setmana. Tots els cristians del món estem cridats a ser amics dels qui lluiten contra les discriminacions i la injustícia. El nostre pelegrinatge vers la unitat dels

cristians exigeix de nosaltres que caminem humilment amb Déu com a amics de Jesús.»

Cal suposar que per als cristians de l'Índia no és difícil de relacionar-se com a amics. De la realitat de cada dia, de baix a dalt, se'ls fa evident la necessitat de reconciliació i de comunió, com Jesús vol. Altrament mai no seran llevat enmig del món. Ho tenen clar! El dubte és si ho tenen igualment clar la resta dels cristians del món. I, més encara, si ho veuen així els responsables de les Esglésies amb els seus teòlegs oficials. Si jutgem els fets, la resposta ens deixa intranquils; vol dir que no anem bé. Que el Regne de Déu no és l'objectiu prioritari de les Esglésies. Preguem, doncs, i actuem coherentment. Escoltem la crida profètica que ens fan els *dàlit*.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

La circulació!

A les dues de la tarda retornava a casa amb cotxe. A la meva esquerra, un altre cotxe em guardava distància. Un tercer automòbil volia passar el segon. Aquest li donà pas. Què va fer el tercer? Quan va avançar va tocar el clàxon per poder dir «tonto» al segon. Què va fer encara el tercer? Corria més que el segon, però es va deixar encès l'intermitent una bona estona, de manera que no es podia saber quina direcció volia emprendre. Jo vaig guardar distància a l'esverat.

La circulació viària té perills i cal estar alerta en la conducció. Es fan campanyes per millorar-la i, sobretot, per evitar accidents. Per dissort, els caps de setmana, moren usuaris de vehicles. Tanmateix, no pretenc escriure sobre la seguretat. L'anèctoda que he escrit és més frívola, encara que no exempta de perill.

Em solen cridar l'atenció els petits accidents o quasiac-

cidents que es donen en la circulació per viles i ciutats. El cotxe és un objecte que engendra passions i discussions. Una simple rascadeta pot fer que dos conductors discuteixin a base de bé. Com si es tractés d'un enorme problema. Sí, el que arregla les planxes d'un auto cobra car. No obstant això, l'exaltació temperamental esdevé molt sonora i desagradable. Què hi farem? Hem de procurar conduir amb prudència, observant les normes del codi de circulació. Discutir, en molts moments i per coses molt minses, és força ridícul. Si mai heu estat testimonis d'una discussió entre xofers, us haurà semblat que tractaven l'assumpte amb massa agressivitat. El codi també demana la bona educació envers els altres.

Tanmateix, el primer paràgraf vol remarcar que tots veiem els defectes dels altres. El tercer cotxe va cometre una falta més perillosa que no pas el que anava a la velocitat manada en ciutat. Tots veiem els defectes dels altres i no ens adonem que els nostres són iguals o pitjors. La conducció automobilística és una cosa sagrada. Cal ser prudent. I no discutir inútilment per una ratllada o pel que hauria pogut succeir i que, de fet, no ha passat. El xofer ha d'estar molt atent, però els altres conductors, que no vulguin aplicar un reglament inventat. La circulació mereix un gran respecte. Però un xofer no ha d'exasperar els altres. Ni ha de dir acústicament «tonto» a ningú.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Déu és optimisme (2)

Repeteix el títol per afegir que és una manera d'expressar la sentència escolàstica: Déu és acte pur. Això que dic pot semblar un joc diletant o, a tot estirar, una mostra d'erudi-ció. No ignoro que és lícit que un es dediqui a filosofar, cosa tan legítima com plasmar la bellesa plàstica. És honrat fer-ho pel que fa a Déu? La teologia de laboratori, divagar, elucubrar i relacionar teories és perdre el temps? Està justificat competir, dialogant fins i tot agressivament, amb qui pensa de manera contrària? El lector eixerit ja es deu haver adonat que no sento gaire simpatia per aquests savis. Botticelli pot pintar *El naixement de Venus*, Beethoven pot compondre el segon moviment de la setena simfonia, o Ernest Hemingway escriure *El vell i la mar*, i ningú no es pregunta si és lícit i bo fer-ho. La bellesa es justifica per ella mateixa. (He esmentat tres exemples estètics en camps diferents, que m'entusiasmen, com en podia haver esmentat molts altres de tant valor o més.) Si aquesta «teologia de laboratori» s'ocupa de definir termes referits a Déu o a l'Església per mostrar-ne la bellesa i la bondat de l'existència, em sembla molt bé. Si s'esmerça per estudiar deterioraments o imperfeccions per millorar-la, també. Però que no quedi en això. Si la vida cristiana ha de ser un exercici plàstic d'imitació a Jesús de Natzaret i limitar-se a assenyalar-ne els defectes, limita molta gent, lesiona uns altres i dificulta que avancin, fins i tot, en bloqueja el creixement missioner. Sobren, penso, teòlegs que denunciïn i condemnin errors, mentre viuen aburgesats i satisfets de les seves acusacions. Canvio totalment de tema. Sóc pre-vere. He arribat i continuo en aquest estat i responc al que jo crec que és una vocació, una crida personal de Déu. En el si de l'Església s'hi viu de múltiples maneres. En el clergat secular o diocesà, sembla que preval el ministeri, i, més específicament, el parroquial. I a l'Església llatina la parròquia està definida en un contorn geogràfic determinat amb minuciositat. No ignoro que hi ha excepcions, que ara no vénen al cas. Un torrent d'uns deu pams pot representar un canvi de parròquia i, fins i tot, de bisbat. I aquest rierol marca el límit de la responsabilitat. Tot el que passa a l'altra banda no m'incumbeix, pot creure legítimament, però no cristianament, un rector. Potser això en altres temps tenia un sentit. La invitació del Senyor: «Aneu per tot el món...» no coneix fronteres geogràfiques. El descobert espai virtual, que no deixa de ser real, tampoc. (Continuaré.)

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Mestres en la fe

S'acostuma a entendre com a mestres en la fe, en el pla estructural, el Papa, els bisbes, els sacerdots, les persones consagrades, els laics compromesos. En el pla funcional, la pedagogia de la fe està encomanada a teòlegs, catequistes, pastoralistes, pares i mares de família. Com sempre, però més en aquest Any de la Fe, els mestres espirituals tenen tasques clares i riscos evidents.

La tasca d'evangelitzar i de transmetre la fe, com a expressió de l'anunci de la bona notícia, es pot dur a terme amb escassa implicació personal. Es cultiva la fe dels altres sense preguntar-se per la pròpia. El fet d'exercir funcions importants dins de la comunitat eclesial representa, però no garanteix, viure la fe profunda en Jesucrist, que més d'una vegada va recriminar als seus apòstols que fossin «homes de poca fe». Vivien amb Jesús, compartien amb ell les realitats quotidianes, l'acompanyaven pels camins de Galilea, però la seva fe era més petita que un gra de mostassa. Jesús exalta la fe del centurió: «Us asseguro que ni a Israel no he trobat tanta fe.» Al cap de la sinagoga li diu: «No tinguis por; tingues només fe.» La por que s'ha utilitzat al llarg dels segles per totes les instàncies de poder, incloses les religioses, obstaculitza el desenvolupament de la fe, que és el camí de la salvació: «La teva fe t'ha salvat.» Ni els teus títols, ni

«Els mestres en la fe
només són creïbles
quan són testimonis»

els teus càrrecs dins de la comunitat, ni els teus estudis teològics, ni les teves responsabilitats parroquials, ni el teu bàcul episcopal... La teva fe! No és tan fàcil. Requereix una dosi profunda d'humilitat. No som posseïdors d'un tresor per mèrits propis, sinó transmissors

d'una vida que rebem com a do. Si la fe és una conquesta, els altres són súbdits de la meua posició personal. Els mestres en la fe són creïbles quan són testimonis.

Els organitzadors d'activitats pastorals, litúrgiques i teològiques treballen perquè els altres alimentin la seva fe i la visquin amb coherència. Una tasca digna d'encomi, però insuficient! Els mestres en la fe han de ser els primers d'escoltar la Paraula de Déu i confiar en Jesucrist. Déu parla a través del profeta Jeremies: «Profetes i sacerdots van errants pel país sense comprendre què passa.» I, gairebé sempre, són els que ensenyen. Crítica sense autocrítica és un miratge. Moltes baralles per controlar i per imposar una visió eclesial determinada. El fonament de la nostra fe és Jesucrist. Només d'aquí sorgeix la llibertat evangèlica i la santedat personal. Quan algú creu de veritat, no es queda abstret sinó que va, com Maria, de pressa a la zona muntanyosa per ajudar els que ho necessiten. El manament de l'amor no admet fragmentacions. L'actitud bàsica perquè això sigui possible: humilitat, humilitat, humilitat.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Val més educar que haver de «reeducar»

Fa anys, quan vaig començar a dedicar la meua vida als marginats, vaig descobrir una cosa que no havia imaginat mai des d'una vessant diferent del món que m'envoltava: la tasca de reeducar. Jo sempre m'havia dedicat a l'educació i en ambients en els quals els infants han tingut una llar més o menys segura i alhora subjecta a límits: horaris, compromisos, responsabilitat... Trobar-me amb adults que des de la seva infantesa han tingut la manca d'aquests elements essencials per tirar endavant a la vida va ser una veritable sorpresa i va requerir un temps d'aprenentatge que es pot resumir en les

«La pobresa veritable no és la dels diners, sinó la de la mateixa estructura personal»

paraules que un jesuïta experimentat en aquests afers em deia: «Canvia el xip, és a dir, no pensis en la teua infantesa ni en el teu ambient educatiu. La marginació és una altra cosa.»

Prou que ho he experimentat durant els gairebé vint-i-cinc anys que porto

en aquest lloc privilegiat que és el món dels desfavorits de la societat. I torno al fet de la reeducació. Fa uns dies vaig experimentar la terrible impotència que suposa no haver arribat a temps en el moment important de la vida per crear hàbits, per realitzar la mateixa persona, per aprendre a comportar-se amb un mínim de coherència i tenir una conducta madura. El meu amic té vora quaranta anys i està en l'etapa diríem última de la seva rehabilitació del món de l'addicció, de la delinqüència i de la presó. Ara segueix un programa de reinserció i, entre tots els que el tractem, fem esforços per tal que arribi a una maduració que la vida anterior no li va permetre aconseguir.

Cada dia m'adono més que la pobresa veritable no és la dels diners —malgrat que ho sigui— sinó la de la mateixa estructura personal que ajuda a sortir de les dificultats inherents a tota vida humana. Sovint la meua tasca d'acompanyament és la de donar suport a les decisions dels professionals que tenen aquesta responsabilitat de reeducar, de la qual parlava. I he contemplat, amb compassió —que no significa no estar d'acord amb l'educador— la impotència del meu amic. Incapaç de fer coses tan senzilles com donar compte del que fa, de prendre decisions sense que l'hagin de manar a toc de timbre com a la presó, de dir la veritat sense por..., el vaig veure com una persona a mig fer i amb molt poca capacitat per captar el que l'educador vol aconseguir per al seu bé.

A la vista d'aquesta pobresa estructural, valoro cada vegada més la tasca de l'educació infantil, que és el futur de la societat i de cadascuna de les futures persones que han d'adquirir hàbits i capacitats al seu temps. Si no, potser arribarem una mica tard... i ja només ens quedarà la compassió.

Zoom

Eduard Brufau

Ana Alba

La setmana passada una onada de fred va afectar tot el Mediterrani oriental, des de Turquia fins a Israel i Palestina. La nostra corresponent a Terra Santa, Ana Alba, ens ha fet arribar aquesta imatge de Jerusalem, que poc després del Nadal ortodox, es va llevar amb un bon gruix de neu. Esperem que tard o d'hora, tal com els ha arribat la nevada, també els arribi la pau.

TAO TE CHING de Lao-Tse, capítol 48

取天下常以無事及其有事不足以取天下

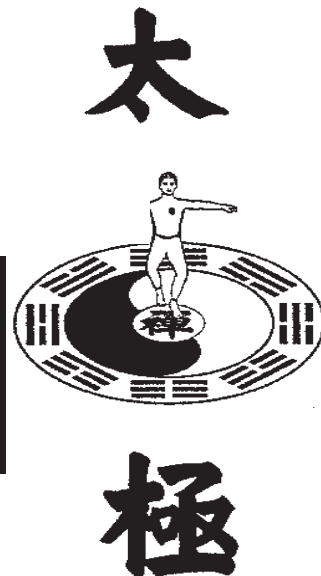
Per conquistar el món cal practicar la renúncia. Qui persegueix l'acció no conquistarà mai el món.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Dissabte 19 de gener, a les 18.30, tertúlia.
Diumenge 20, a les 12 h, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ «Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

L'any de la joia

Fa pocs dies que hem començat un nou any. És veritat que cada dia aporta a la nostra vida quelcom de nou i d'inesperat, i que hem d'intentar iniciar cada jornada amb il·lusió, oberts a les vivències i experiències amb què ens trobarem. Tanmateix, sempre que comencem un nou any marquem, potser sense adonar-nos-en, una nova etapa en el nostre viure de cada dia, somiem projectes, forgem esperances, moltes vegades imaginem una realitat millor... Tot això ens anima i ens esperona a seguir endavant amb tot el que som i el que tenim. Estem vivint un temps d'incerteses, de dubtes i d'inseguretats a tots nivells, i en aquest any que acabem d'encetar se'ns convida a ser conscients que la nostra vida ha d'estar fonamentada en allò que realment ens fa forts malgrat la nostra

aparent debilitat i fragilitat: la fe. Aquest és, per desig del papa Benet XVI, l'any dedicat a la fe. Uns mesos al llarg dels quals som invitats a aprofundir en aquest do i a alimentar-lo per fer-lo créixer cada dia més. Diversos escrits, publicacions i reflexions que es troben a l'abast de tothom ens hi poden ajudar. Per mitjà d'aquestes línies només voldria destacar un aspecte de la nostra fe en el qual de vegades no hi parem tan esment: la fe com a font de joia i d'alegria. Viure la fe és viure el nostre compromís amb Jesucrist i, com a conseqüència, també amb els nostres germans i germanes, un compromís que té la seva arrel en el dia del nostre baptis-

me. Viure la fe és recórrer el nostre camí, sigui on sigui el lloc on ens trobem, amb la certesa i la seguretat que hi ha Algú que camina amb nosaltres, al nostre pas, al nostre ritme, i que ens assenyala l'horitzó cap on ens dirigim. Viure la fe és acollir, és estimar, és donar la mà, és servir, és escoltar... ja que el do rebut només s'agraeix de veritat si es comparteix amb els altres i dóna sentit a la nostra vida. Per tot això, podem dir certament que la fe és font de joia i d'alegria perquè ens assegura que ens trobem fonamentats en Aquell que no ens fallarà mai, encara que de vegades ens sembli que tot trontolla. Que aquest any, doncs, sigui una ocasió de ser més conscients de la nostra fe però que també sigui l'any de la joia pel gran do que hem rebut.

Teresa Pujal
Clarissa de Reus

La sal de la terra

Salut, dret i deure individual i social

La salut és un bé molt preuat per tothom. Tenir coberta amb seguretat i qualitat l'assistència sanitària quan la necessitem és un dels pilars bàsics de l'anomenat Estat o societat del benestar, un nom que ha portat a malentesos, ja que pot dur a pensar que preocupar-se per la pròpia salut no és una responsabilitat de cadascú (un dret i un deure privat), sinó que és dels governants; cosa que és necessària però no exclusiva. L'estil de vida és l'element principal que condiciona la salut, una paraula de la mateixa arrel que salvació. Jesús guareix malalts com a senyal de la salvació que ens ofereix als que seguim les seves

recomanacions, que es resumeixen a estimar els altres, estar oberts als altres, ser servidors i no viure per ser servits, superant l'egoisme, ser transparents, no viure en la foscor, tenir fe en el Pare, que implica confiar en la Providència, acceptar la Seva voluntat, fet que comporta no tenir angoixes ni neguits per coses caduques i posar l'accent en l'essencial. Aquest camí ens condueix vers la felicitat, no cercant-la de cara —s'ha de passar per la porta estreta, sacrificar-se i patir amb sentit per ajudar

els altres—. Vivint així tindrem molta més salut, a més, com que la nostra vida tindrà un sentit, serem feliços, sabent, però, que la plenitud la tindrem a l'altra vida; ni tan sols la mort no és un final, és un traspàs a una Vida plena d'Amor. Defensar l'accés a la sanitat per a tothom és una necessitat avui dia que patim la crisi econòmica i, per tant, els diners i l'economia estan sobrevalorats. Els que gaudim de la suficient salut com per tenir autonomia hem de ser solidaris i treballar units per tal que un guany i esglao d'humanitat assolit per la nostra societat europea no es perdi.

Joan Viñas
Membre numerari de la
Reial Acadèmia de
Medicina de Catalunya

Mirada al món

On va néixer Jesús? (1)

Mentre escric aquest article, 10 de gener, neva intensament sobre Jerusalem. Pels qui feu el pessebre, no tingueu cap recança de posar-hi alguna muntanya nevada, fins i tot sobre la cova o portal de Betlem, que la neu, encara que no gaire freqüent, és ben coneguda a Terra Santa. Però en aquest ambient de Nadal, del que us voldria parlar avui és sobre el lloc del naixement de Jesús: la Cova de Betlem. Com sabem que aquest és el lloc precis on Jesús va néixer? En podem estar segurs? Per què? Si veniu un dia a Betlem, no tingueu cap mena de dubte: la cova del naixement de Jesús és la que es troba sota la gran basílica de Constantí, del segle IV. Per analitzar les raons de la nostra certesa, hem de recórrer a fer alguns passos previs: 1) Primer de tot, tenim un doble text evangèlic: els evangelis de sant Mateu i de sant Lluc són els dos únics llibres del Nou Testament que parlen del lloc del naixement de Jesús; són dues fonts literàries, diferents i independents una de l'altra,

que afirmen la mateixa cosa: que Jesús va néixer a Betlem, i tots dos esmenten Betlem de Judea, per distingir-la d'una altra Betlem de Galilea, a pocs quilòmetres de Natzaret. Tots dos evangelis van ser escrits a les dècades dels 50 i 60. 2) Sant Lluc, a més, fa referència a un estable (parla d'una menjadora). 3) El primer testimoni extrabíblic que ens parla del lloc, ja a la primera part del segle II, és sant Justí de Nablús, nascut en aquesta ciutat, al cor de la Palestina. Ell segurament el va visitar personalment. Justí ens diu que el lloc on Jesús va néixer era una cova, als afores de Betlem. 4) Els evangelis apòcrifs dels segles II i III afirmen el mateix: el lloc del naixement era un estable, una cova, als afores de Betlem. 5) L'emperador Adrià (primera part del segle II), després de la segona revolta dels jueus contra Roma (132-135), va decidir anorrear els llocs de

culte dels jueus, dels samaritans i dels cristians. I així va ordenar construir sobre el lloc del Temple de Jerusalem un temple consagrat a Júpiter; sobre el mont Garizim, lloc sant dels samaritans, va construir un altre temple a Júpiter; sobre el lloc del Calvari i del sant Sepulcre de Crist, va edificar un temple a la Tríada Capitolina (Júpiter, Juno i Minerva). I al voltant de la cova de Betlem va fer plantar un bosc sagrat dedicat a Adonis, l'amant de Venus. Per a l'emperador aquests cultes pagans havien de fer oblidar els llocs de culte precedent que per a Adrià representaven supersticions o creences indignes de Roma. Donat el curt espai de què disposem, hem de tallar aquí el nostre discurs. El continuarem en la propera col·laboració. Parlarem del pes de la llarga tradició cristiana, de la seva concordança, sense cap contradicció, sobre el lloc del naixement de Jesús, al qual va posar un magnífic segell l'emperador Constantí, el mateix que va donar la pau i la llibertat a l'Església cristiana (segle IV).

Joan Maria Vernet
Salesià des de
Jerusalem

La infància de Jesús

S'ha presentat *La infància de Jesús*, el llibre del Papa que completa la seva trilogia sobre Jesús de Natzaret. Benet XVI col·loca el focus sobre el nen embolcallat en bolquers. Aquell que s'ha definit com el veritable pa baixat del cel, com el veritable aliment que l'home necessita per ser persona. Jesús, com escriu el Papa, no va néixer i no va aparèixer en públic en el vague «vet aquí que» dels mites. Pertany a un moment que es pot datar exactament i a un escenari geogràfic indicat amb exactitud: l'universal i el concret es toquen. En ell, el Logos, la Raó creadora de totes les coses, entra al món.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

El motor de la vida

M'ha impressionat llegir una entrevista a Joaquín Romero, autor de *El invitado imprevisto*, per Antoni Coll, publicada recentment a la premsa. S'hi referia, amb un gran sentit de l'humor, a la malaltia inesperada que es va presentar a la seva vida: esclerosi múltiple, un mal greu, progressiu i degeneratiu. Si llavors necessitava fe per fer front a la seva situació, avui, quan ja porta la meitat de la seva vida en cadira de rodes —22 anys dels 44 que té—, encara la considera més necessària.

La fe és el motor de la seva vida, el que l'omple de sentit davant d'una realitat tan crua. Té desitjos de viure, però de viure amb majúscules: d'aconseguir el Cel. Vivint intensament a la terra els anys que Déu vulgui i aprenent a aprendre la lliçó de cada moment vivint-ho tot com un do.

ANA M. DEL VALLE BUENO
Barcelona

Silenci culpable?

Així sembla, en comprovar l'actitud de total indiferència de la comunitat internacional davant del que es pot qualificar d'autèntic genocidi. Només el 2012, 105.000 cristians han estat assassinats al món, des de Corea del Nord fins al Pakistan, passant per l'Índia, simplement per la seva condició de cristians. Les dades provenen de Massimo Introvigne, prestigiós periodista que esmenta la institució nord-americana Center for Study of Global Christianity, que ha denunciat aquesta xifra esgarrifosa. Alguna cosa molt greu falla al nostre món tan ben organitzat quan una tragèdia tan espantosa no interessa als grans.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Parròquia viva

Per aquí l'any ha començat la mar de bé, amb la parròquia ben viva com sempre. Vam fer una mena de pessebre vivent en la missa de Nadal i a la gent li va agradar molt. El proper any el perfeccionaré. També vam tenir l'ordenació de quatre nous sacerdots. Diumenge 6 de gener vam celebrar la missa d'acció de gràcies. Va ser una festa senzilla, però molt bonica, on tots van trobar-hi alguna cosa: una mica de beguda per als grans i unes lllaminadures per als més petits.

Desitjo un feliç any a tots els amics de *Catalunya Cristiana* i espero que continuu essent, durant aquest 2013, una bona notícia per als cristians de Catalunya.

JOAN SOLER
Togo

El diumenge i la família

Llegeixo amb gust la carta del Sr. cardenal, Lluís Martínez Sistach, sobre la necessitat de salvaguardar la institució del descans dominical. Crec que és un valor a protegir perquè tots necessitem descansar, desconnectar del que és habitual,

per fer altres coses que ens complauen. Entre elles, pot haver-hi la pràctica religiosa sense presses, més dedicació a la família per enfortir la conveniència, fer sortides, visitar llocs, llegir, pensar...

La família necessita unes determinades condicions per formar-se, créixer i consolidar-se de forma positiva. Però, per a tot això, cal temps per conèixer i créixer en estimació i saber-se ajudar.

Per tant, alerta amb l'ampliació dels horaris comercials perquè el que guanyariem per una banda, ho perdriem per l'altra, i la família és un pilar fonamental en la societat.

MAYTE B. PUJOL
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Pregària

En aquest nou any que hem iniciat m'he proposat dedicar més temps a la pregària. Ho he fet tantes vegades que no sé si me'n sortiré. Voldria plantejar-li alguns dubtes. Quin temps creu que s'ha de fer cada dia d'oració? Em costa molt superar les distraccions i a vegades em dominen el pensament en els moments d'oració. Com superar-ho? Què em recomanaria llegir per progressar en aquest aspecte?

En primer lloc, la meua sincera felicitació per aquest lloable i tan convenient propòsit de vida cristiana. M'alegra veure que hi ha gent que es preocupa de quelcom més que aprimar-se dels excessos de les festes! I no es preocupi que es faci per enèsima vegada aquest propòsit. Vol dir que hi ha il·lusió per aconseguir-ho. Tingui en compte que pregar bé no és fàcil. Requereix una gran maduresa en la vida de fe i és un objectiu que s'aconsegueix amb molta lluita. No és per casualitat que el Catecisme de l'Església catòlica enceta la darrera part dedicada a la pregària parlant del «combat» de l'oració. Sí, tal com ho sent, «combat», és a dir, lluita aferrissada. Per cert, responent a la darrera pregunta li recomano que comenci llegint amb molta calma i assaborint la part que dedica el Catecisme de l'Església catòlica a la pregària. L'ajudarà molt en el seu propòsit de pregar.

Pel que fa al temps, jo li recomanaria menjar poc i pair bé. És a dir, comenci per períodes breus per anar progressant. Potser un quart d'hora al dia ben aprofitat li seria més que suficient. Ajudi's d'algun text, preferentment de la Paraula de Déu, i tingui en compte que el més important és centrar-se en Déu mateix. Com deien els clàssics, saber el que diem i a qui ho diem. És important que sàpiga bé quin temps dedicarà a la pregària en la seva jornada. «El temps menysprea el que es fa sense ell», diu un proverbi suís i cal reservar aquest temps en la seva planificació diària. Recordo un bonic testimoni del rei Balduí de Bèlgica, que començava la seva jornada cada dia participant en la santa missa i deia que la primera audiència la dedicava al seu Rei i Senyor. Vostè ha de triar el moment que cregui més adient. Potser al matí, abans de res; potser al vespre. Ajuda molt, li ho dic per experiència, poder estar en una capella, en presència del Santíssim, encara que no és del tot imprescindible. No es preocupi massa per les distraccions. El pitjor que podem fer és posar-hi la nostra atenció. Deixi que passin. A mi m'ajuda considerar-les amb el Senyor. Per posar un exemple, si mentre prego penso en una persona li demano al Senyor que l'ajudi. Si em ve al cap algun projecte, el considero davant de Déu. Així podem aprofitar les distraccions per fer pregària. I no oblidí que Déu veu per damunt de tot la nostra voluntat de cercar-lo i agradar-li i s'hi complau. Endavant!

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Amb bon humor...

Presentació del llibre «Recull històric d'Amposta»

R. J. I.

A l'Auditori Terres de l'Ebre d'Amposta es va presentar, el 6 de desembre, el llibre *Recull històric d'Amposta. L'església del poble*. El seu autor, Mn. Ramon Font i Peig, desgrana a través de les 350 pàgines del llibre «una documentació que li ha esdevingut pedra clau a l'hora de motivar-li un interès per conèixer aspectes vertebradors de la història d'Amposta. A través dels documents, uns de coneguts i altres d'inèdits, s'ha anat configurant un fil conductor que, embolcallat amb l'abrigall de diferents autors, amants i estudiosos de la història, ha anat teixint un tapís que ens apropa a la realitat ampostina en diferents moments i etapes de la seva existència». El que en un principi pensava que seria una petita publicació de l'església del poble ha esdevingut una obra de més amplitud històrica i col·lectiva. D'aquí ve el títol de *Recull històric d'Amposta* amb el subtítol *L'església del poble*.

La presentació va anar a càrrec de Mn. Josep Alanyà i Roig, canonge arxiver i director de l'Arxiu Diocesà de Tortosa. Va manifestar que «l'autor, partint d'un capítol nuclear del llibre, que és l'església de l'Assumpció de Maria i el seu complex procés de construcció perllongat en diverses etapes, ha constituït aquest capítol

principal com a frontissa del llibre, amb una primera part que, des de la protohistòria i l'edat mitjana, ens condueix al temple parroquial, com la circumstància porta a la realitat central, obre finestres a fets i episodis que han configurat modernament la ciutat d'Amposta i, per tant, la parròquia i els feligresos dels segles XIX i XX i fins als nostres dies».

El llavors bisbe diocesà Mons. Xavier Salinas, que presidia l'acte juntament amb l'alcalde de la ciutat d'Amposta, va afirmar que «a través de les dates que ens ofereixen els diferents testimonis documentals,

«Aquest acte esdevenia tot un signe d'Església: la primera pedra d'una casa d'acollida»

podem esbrinar les nostres arrels i, d'aquesta manera, respondre a una qüestió permanent en el desenvolupament de la nostra vida: d'on venim. Aquesta és la missió que s'ha imposat Mn. Ramon Font en aquest llibre. És el treball d'un pastor que s'estima la comunitat que li ha estat confiada».

L'alcalde d'Amposta, Manuel Ferré i Montañés, valorava el llibre com «un treball exhaustiu, disciplinat, rigorós i documentat en què l'autor, acostant-se amb interès i amb mirada objectiva a les fonts historiogràfiques, ens ofereix el testimoni del que Amposta ha estat des dels primers pobladors fins als nostres dies».

Finalment, Mn. Ramon Font, després d'agrair la nombrosa presència d'assistents a l'acte, va manifestar que «l'import de la venda del llibre serà la primera pedra d'una casa d'acollida que les parròquies de la ciutat pretenem construir a fi de donar aixopluc a transeünts i poder continuar amb el menjador solidari que des de fa uns quants anys funciona gràcies a un grup de persones voluntàries coordinades per Càritas Interparroquial». Amb la dedicació i la signatura de llibre es cloïa un acte que anava més enllà d'una presentació convencional. Un acte que esdevenia tot un signe d'Església: la primera pedra d'una casa d'acollida.

Tres accions nadalenques solidàries

Moviment Cristià de Joves de Terrassa

El divendres 21 de desembre va ser una nit especial a la parròquia de Sant Pau. A les 21.00 va tenir lloc el II Concert Solidari de Nadal, organitzat conjuntament pel Moviment Cristià de Joves i la parròquia. El grup Singfònics va oferir un concert amb l'objectiu de recaptar fons per a Càritas. Fou un concert emotiu, fresc i dinàmic que va omplir el temple amb la participació de més de 500 persones, que amb les seves aportacions va suposar un ajut de 3.000 euros per a Càritas. Tant el públic com els 40 cantaires van ressaltar que no oblidaran mai aquest concert, on l'esperit del Nadal s'hi va posar de manifest, tant

per l'objectiu econòmic assolit com per l'ambient jove, participatiu i de solidaritat que s'hi va respirar.

L'endemà, dissabte 22 de desembre, el protagonisme el va tenir la benedicció del pessebre a la parròquia i l'oferiment de tots els aliments, més d'una tona, recollits aquells dies per comerços del barri de Sant Pere Nord i a la parròquia. A l'acte, organitzat per militants del Cau Sant Pau, hi van participar un centenar d'infants i joves, a més de les famílies presents. Va amenitzar l'acte el grup de rondalla Harmonia. El dissabte 15 de desembre va tenir lloc un acte similar.

S'hi van recollir 600 kg d'aliments als comerços de Ca N'Aurell de Terrassa i a la parròquia de la Sagrada Família.

Activitats al campus de la UAB

SAFOR UAB

El Servei d'Assistència i Formació Religioses de la Universitat Autònoma de Barcelona (SAFOR UAB) va acabar el seu primer trimestre de curs amb dues activitats que van multiplicar la seva acció al campus de l'Autònoma. La novena campanya solidària de Nadal de recollida d'aliments, en benefici de Càritas del Vallès, va aconseguir la millor resposta de totes les organitzades pel SAFOR. La campanya es va realitzar conjuntament amb el col·lectiu d'estudiants àrabs de la UAB, la botiga Abacus E-UAB i Patatabrava; també va comptar amb el suport del Rectorat.

Després de la missa habitual dels dimecres que té lloc a l'edifici d'estudiants, es va compartir un dinar amb estudiants de la comunitat musulmana presents a l'Autònoma, on es van tastar àpats típics de cada cultura. Es va fer al menjador del campus com un signe públic interreligiós. D'altra banda, el SAFOR UAB es fa càrrec per tercer any del Concurs Bíblic de Catalunya per a universitaris. Organitzat per la Federació de Cristians de Catalunya i el Grup Avant de Terrassa, enguany, des del SAFOR UAB, s'ha ampliat el tribunal amb un membre més, i així estarà format pels biblistes P. Toni Pou, P. Rodolf Puigdollers, P. Ignasi Ricart i Javier Velasco. El concurs està adreçat a qualsevol universitari de Catalunya i de la resta de l'Estat. Els premis oscil·len entre els 1.000 i els 250 euros. Per a més informació i inscripció: www.uab.cat/safor.

Paraula i vida

Cristians perseguits

En aquest Any de la Fe que estem celebrant no podem oblidar els cristians perseguits a causa de la seva fe. Encara que els mitjans no en parlin gaire, la veritat és que la violència colpeja sovint els cristians. Benet XVI, en el missatge per a la Jornada Mundial de la Pau de l'any 2011, va escriure: «Els cristians són actualment el grup religiós que pateix el major nombre de persecucions per causa de la seva fe.»

Un dia és la notícia de l'assassinat del ministre pakistanès per a les Minories, Shahbaz Bhatti. Aquest cristià vivia en un clima d'inseguretat i temia per la seva vida. Tanmateix no dubtava a declarar: «Vull viure per Crist i per ell vull morir. No visc amb cap por en aquest país.» Un altre dia és la mort de missioners i missioneres. O cristians laics, com Asia Bibi, condemnada a mort per blasfèmia al Pakistan. Aquests fets són una gran lliçó per a nosaltres cristians còmodes. Testimonis com el del ministre Bhatti, un home de fe, que no dubta a arriscar la

seva vida però que no renuncia a l'esperança de canviar el seu país. «Amb l'amor envers els pobres de qualsevol religió —havia declarat— hem construït ponts de solidaritat. Això produirà un canvi positiu: les persones no s'odiaran, no mataran en nom de la religió, sinó que s'estimaran els uns als altres». Es tracta d'una il·lusió? Des de la fe cristiana hem de respondre que no.

Darrerament són notícia els cristians de Nigèria i els dels nord de Mali, que estan patint atemptats. Són ben nombroses les pàgines doloroses com aquestes. Els cristians nasqueren sofrint persecucions i en els segles XX i XXI tornen a ser víctimes de violència. El beat Joan Pau II, l'any 2000, fent memòria dels nous màrtirs del segle XX, en va dir: «Allí on l'odi semblava contaminar tota la vida, sense la possibilitat d'escapar de la seva lògica, ells han posat de manifest que l'amor és més fort que la mort.» L'odi envers els cristians posa de manifest com n'és de gran la força del mal en aquest món. Però la

vida d'aquests nous *màrtirs* de la fe mostra que la vida cristiana, viscuda amb sentiments de pau i de fraternitat amb tots, és una alternativa al mal i a la lògica de l'odi. La persecució ens revela la profunditat i la força pacífica del cristianisme a nosaltres i als mateixos perseguïdors.

Que hi hagi en el món d'avui homes i dones creients que sofreixen i moren per la seva fe és per a nosaltres, cristians cansats i temorencs dels països europeus, una gran lliçó. I és també una esperança. Des dels primers segles, l'Església visqué de la convicció que «la sang dels màrtirs és llavor de nous cristians».

Aquesta és l'esperança que ens donen aquests germans i germanes perseguits. Que el seu record i la nostra solidaritat s'acompanyin de l'esperança que les religions es respectin entre elles, trobant en el fons de cada una el missatge de la pau i la convivència en el respecte a les diversitats de totes classes.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

L'acollida dels emigrants

A finals de l'any passat, Benet XVI va escriure un missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat que a Espanya se celebra aquest diumenge, 20 de gener de 2013. Val la pena prendre'l en consideració, amb més raó perquè el flux migratori ha estat tan elevat que el que abans era estrany ara és normal: trobar cada dia moltes persones procedents d'altres països i cultures que han arribat a la nostra terra a la recerca d'un futur millor. Només cal prestar atenció als noticiaris per advertir que milions de persones es desplacen dels seus països d'origen a altres veïns o llunyans fugint de la misèria o de la guerra, que és la més gran de les misèries, o d'una dictadura que no els permet viure en llibertat.

Però no cal seguir les notícies, coneixem aquestes persones perquè estan entre nosaltres, enmig dels cultius agrícoles o dels treballs ciutadans. Han arribat de maneres molt diverses, des de viatjar amb avió a fer-ho en pastera, i amb freqüència deixen part o la totalitat de les seves famílies als seus llocs

d'origen, siguin d'Amèrica Llatina, del Magrib o dels països de l'Est per citar les procedències més habituals.

Cal intentar posar-se amb la imaginació al seu lloc per a comprendre les ferides que pot produir-los la separació dels seus familiars i amics i el desarrelament dels seus països. La gran majoria no vénen per set d'aventura, sinó per qüestió de necessitat. Tenen dret, per tant, a una acollida, que per a tots és un deure, però per als cristians és a més una necessitat moral ineludible. A l'encíclica *Caritas in veritate*, el Papa va escriure: «Tot emigrant és una persona humana que, com a tal, té drets fonamentals, inalienables, que han de ser respectats per tots i en qualsevol situació.»

És cert que arriben a un país que actualment es troba en crisi, i que els mitjans no són il·limitats, però no només es tracta d'assistència material, hi ha altres formes d'ajuda, com la comprensió, les facilitats d'acollida per a una integració més plena, el respecte a les seves creences, el fet de tractar-

los com a nosaltres ens agradaria ser tractats si ens trobéssim en les seves circumstàncies.

Així ho fa l'Església a través de les seves múltiples iniciatives, com les oficines d'immigració i Càritas, en què nombrosos voluntaris —als quals vull agrair expressament la seva tasca impagable— ajuden els nouvinguts a establir-se, resoldre la seva situació jurídica, trobar un treball i cobrir qualsevol altra contingència. Els ajudem i alhora ens ajuden. Quantes famílies tenen el goig de comptar amb alguna d'aquestes persones per atendre ancians que viuen sols o per a ocupar-se dels nens!

No vull acabar sense posar aquesta tasca d'atenció sota la protecció de la Sagrada Família, que va ser emigrant i refugiada a Egipte passant sens dubte les penúries que tanta gent passa en l'actualitat. Jesús i els seus pares van trobar a l'exili la protecció que al seu país els faltava per la política d'Herodes. Mai no sabrem els noms dels qui els van prestar ajuda, però nosaltres hem de ser com ells, acollint els qui arriben a casa amb generositat i amor cristians.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

ELENA JACINTO, TENNISTA PARALÍMPICA A LONDRES

«Havia d'anar amb cadira de rodes per aprendre a viure»

Lluís Serra Llansana

Fa 27 anys que Elena Jacinto va néixer a Barcelona. Ha recorregut els cinc continents, menys Oceania, per jugar a tennis des de la seva cadira de rodes. Combina la modalitat individual amb la de dobles, fent parella amb la valenciana Lola Ochoa. Ha participat a la Copa del Món, a campionats internacionals i als Jocs Paralímpics de Londres. Compagina el treball amb l'esport. Acollidora, dinàmica, propera, es mou amb agilitat i decisió. No s'arronsa davant dels obstacles. Em rep a casa seva. M'ensenya fotos de les competicions i d'altres esdeveniments de la seva vida. Se la veu feliç. Fa servir l'Ipad i l'ordinador amb rapidesa. La seva situació actual, però, va tenir un començament i una data: l'11 de novembre del 2002, quan l'Elena tenia 17 anys. Aquell dia la seva vida va canviar. L'escenari escollit va ser una estació de metro, però millor que ens ho expliqui ella mateixa.

El dia 1 de setembre vas jugar a tennis a la pista central dels Jocs Paralímpics de Londres. Al teu Facebook vas escriure: «Espectacular!» Com vas viure aquest esdeveniment?

Va ser una experiència inoblidable. Eren els meus primers Jocs Paralímpics. Poder ser a la pista central, on hi ha els grans, veure-hi la família i tots els meus companys va ser increïble. Als torneigs, fins i tot a la Copa del Món, només som nosaltres. Tot i que no era ple, hi havia tanta gent animant-te i esbrancant-te... Va ser meravellós, una experiència inoblidable.

Saber guanyar i perdre

Em sorprenen les teves reaccions: «Jo no he sabut treure el meu millor tennis, però ella ha jugat molt bé.» Saber perdre els partits és molt difícil.

Quan perdo un partit, no m'enfado per haver-lo perdut, sinó per no haver tret el meu joc. Si jo he tret les meves armes i tot i així et guanyen, cal aplaudir el contrari, però perquè et sentis satisfet has d'haver fet el que tu saps fer.

Quines característiques ha de tenir una bona jugadora de tennis des d'una cadira de rodes? És diferent?

No, no, és exactament el mateix que una tennista dreta. L'únic canvi és que vas amb cadira de rodes i has de saber portar-la, però el caràcter i les aptituds han de ser exactament els mateixos.

Amb tant d'exercici, però, deus tenir una força extraordinària als braços...

Això sí, els braços sí, les cames no, però els braços són forts, forts. Quan et falta alguna cosa, s'ha de suplir d'una altra manera, i aquí són els braços els que supleixen.

Quina importància tenen els entrenadors en el teu joc?

Els entrenadors són molt importants. Amb la meva entrenadora, la Marina, tinc molt *feeling* i m'hi trobo a gust. Ens coneixem moltíssim. Sap quin tipus d'entrenament puc fer, el que em pot exigir o quan no em pot exigir més.

Jocs Paralímpics

Explica'm per què les rodes semblen obrir-se tant i quina facilitat proporcionen d'aquesta manera en el joc.

«Vaig néixer un altre cop, perquè qui era abans no té res a veure amb qui sóc ara, en tots els aspectes»

«La vida és molt bonica, i cal gaudir-la amb els seus moments bons i dolents»

La cadira és més lleugera. Les rodes grans estan obertes per tenir més estabilitat i per fer els girs més ràpids. També tenim una roda al darrera, que s'anomena roda d'antibolcada. Quan serveixes, per exemple, tires el pes enrere, i amb la cadira de carrer cauries. El cos i la cadira han de formar un tot.

També jugues a dobles. Com et compenetres amb la teva companya habitual, Lola Ochoa, amb la qual has guanyat diferents trofeus internacionals?

Sí, la Lola Ochoa és la meva companya de selecció i la meva amiga. Ens compenetrem, fem bé els canvis, cobrim molt bé els forats, quan una ha de pujar i l'altra no, gairebé ni ens cal parlar. Ens animem l'una a l'altra.

Després de finalitzar la teva participació en els Jocs Paralímpics, vas dir: «S'ha acabat el meu gran somni. Ha estat una experiència inoblidable plena d'emocions noves.» Explica'ns algunes emocions...

Una va ser a la pista central, que va ser significar tot un esclat d'adrenalina. Tot un ritu. Hi ha un *speaker*. Entren els recollidors de pilotes, després els àrbitres. Després et criden pel teu nom i entres tu. Mai no he passat tanta vergonya. Vaig fer l'entrada amb la cadira de rodes endavant i mirant el terra. Una altra sensació, en arribar a l'aeroport de Londres, ens esperava una noia de l'organització. La gent et comença a mirar i diuen: «Mira, són preolímpics» i et demanen fotos i autògrafs, i et miren com si fossis una estrella, però no saben qui sóc, en fi, una sensació espectacular. No m'ho imaginava pas.

Els inicis

Quan vas començar a jugar?

Després de l'accident, fa deu anys, vaig començar a provar diferents esports a l'hospital Guttmann. Provant, provant, em va agradar, i em vaig quedar amb el tennis. El 2008 em vaig dedicar seriosament al tennis. Vaig passar de 2 a 3 hores a la setmana a 10-12 hores setmanals.

No és una gran progressió en tan poc temps?

No ho sé, sempre m'ha agradat l'esport. Abans no havia fet tennis. El meu pare sempre em deia que jugués al tennis i jo li responia: «No, pare, que això és per a pijos.»

De quin partit tens el record més bo?

El millor partit va ser l'agost del 2011, quan vaig jugar la final del torneig de Bèlgica amb Lola Ochoa i la vaig guanyar. Vaig remuntar el partit. Va ser com una explosió d'adrenalina impressionant.

NDRES

a de
re»

Feia poc que havia mort el meu pare i l'hi vaig dedicar de manera molt especial.

Néixer de nou

La data de l'11 de novembre del 2002 està escrita de forma inesborrable a la teva agenda. Tenies 17 anys. Què et va passar?

Tenia, tinc encara, un problema mental que es diu trastorn límit de personalitat. Em visitaven i no sabien què tenia. Després de diferents visites a psicòlegs i psiquiatres, i de diferents intents de suïcidi, vaig decidir llançar-me al metro l'11 de novembre del 2002, a les 8.15 del matí. Aquell dia va canviar-me la vida, per a bé o per a mal. Per això aquell dia és un dia molt especial que a casa meva no s'oblida.

Néixer de nou?

Vaig néixer un altre cop, perquè qui era abans no tenia res a veure amb qui sóc ara, en tots els aspectes. No era feliç ni sabia com podia ser-ho. Ara sí que ho sóc i gaudeixo de la vida en una cadira de rodes. Sembla paradoxal. Molta gent pensa: «Em quedo en una cadira de rodes i em moro, se m'acaba la vida» i per a mi va ser al contrari «vaig començar de nou», i ha començat l'11-11-2002. Si ara tinc alguns inconvenients, viure com abans era pitjor. Et limita més un trastorn mental. Jo no puc pujar escales amb les cames, és clar, però qui no et diu que no les puc pujar amb el cul, m'entens? Em costarà més, però podré. Però amb un trastorn mental, si no ets feliç, sempre acabaràs per tirar-te o caure en la droga i llençar la teva vida i la dels qui viuen amb tu; no aconseguiràs viure. En canvi, la cadira sí que t'ajuda a viure. La vida és molt bonica, i cal gaudir-la amb els seus moments bons i dolents. Una cadira sí que et deixa viure, un trastorn, no.

La recuperació

Quan va durar la recuperació a l'Institut Guttmann?

Vaig passar dues setmanes al Clínic i després em van portar a l'Institut Guttmann. M'havien d'agafar amb pinces, perquè feia dos dies que m'havia despertat del coma induït. Allà vaig passar dues setmanes al llit, em van començar a aixecar, amb molts dolors a l'esquena. No durava dues hores a la cadira i vaig estar quatre mesos ingressada i després quatre mesos més de rehabilitació ambulatoria.

Què et va ajudar a superar aquest moment? A què et vas aferrar per tirar endavant?

Al fet que estimava la vida. És curiós, oi? En el fons del meu cos, en la meva

ment, tot i que jo no ho sabés, volia viure, m'adonava que hi havia alguna cosa a la meva ment que no funcionava. Després d'això, la meva mare es va abocar molt en mi, va fer el curset per aprendre què és el TLP, per ajudar-me a superar les meves crisis perquè en aquests moments ens tornem més febles. No sé a què em vaig aferrar. Tocava fer això i vaig fer la teràpia.

Com van reaccionar la teva família, els teus amics, els teus companys...?

Tots amb molta pena. A la meva mare li ha costat molt superar que ja no caminaria més. Encara té l'esperança, jo li dic que no, les meves cames estan molt atrofiades, són molts anys, jo li dic que tant se val, que no passa res. El meu pare va morir i mai no ho va acceptar. I sempre han tingut un sentit de culpabilitat, que si haguessin fet això o allò, la meva filla no s'hauria llançat, però el meu destí era aquest, jo havia d'anar amb cadira de rodes per aprendre a viure.

Reportatge

Segona oportunitat

Què vas aprendre d'aquella època?

A viure, a gaudir de tots els moments, dels bons i dels dolents. De tots els dolents sempre els pots aprofitar i treure'n alguna cosa. He anat als Jocs Olímpics, he recorregut mig món i he après moltes coses que abans no valorava. I tot això gràcies a la cadira de rodes, que és un despertar.

Saps que moltes persones t'admi- ren pel teu afany de superació?

Sí, però sincerament ho entenc i no ho entenc. Ho entenc perquè si ho mires des de fora és com que bé, doncs sí, d'acord?, però per a mi és el que toca, no hi ha cap altre camí, que és dur, però dóna molta satisfacció. I a mi sempre m'ha agradat el que és difícil. Per això buscava nivell, que m'exigissin i vaig anar al col·legi dels Maristes.

Com vius les teves limitacions?

Tots tenim limitacions, però depèn una mica de tu, de les que et vols posar. Moltes són mentals. Sempre he cercat la independència. Valer-me per mi mateixa és el que sempre he volgut.

En què t'ajuda l'esport en la teva situació?

És un via d'escapament, et desconectes de tot el que et preocupa. M'ha ajudat molt mentalment. En l'aspecte físic, a pujar rampes, esglaons, a passar de la cadira al cotxe, al bany, a la banyera... tot això et dóna vitalitat, l'esport és necessari i en la nostra situació encara més.

Treball i esport

Com aconsegueixes compaginar treball amb esport?

Treballo en la fundació Integralia, en la secció d'Atenció al Client, al Prat de Llobregat. I estic molt contenta. Tinc la sort de tenir un cap que és un sol. Va ser el primer a comprar el bitllet per a Londres i me'l vaig trobar allà animant-me. També amb excedències, amb vacances, recuperant hores, com es pot.

Creus que hi ha prejudicis cap a les persones que tenen una discapacitat?

Sí i cap a les que no en tenen cap, també.

Què busques a la vida?

Felicitat, com tothom. És complicat, però la felicitat sempre hi és.

Somnis propers

Quins són els teus somnis propers?

De moment, casar-me; després, ja ho veurem. He tornat a estudiar i he demanat l'accés a la universitat a distància (UOC). Penso estudiar estadística, perquè m'agraden els números. És un nou projecte de vida. Amb el tennis he complert un somni, ho he aconseguit, i ara, a mirar altres coses. I em caso amb una persona en la mateixa situació. Serà com un matrimoni sobre rodes, això espero.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.
Cuidadores a domicili per hores.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI 1)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

GENER

20. DIUMENGE

Diumenge II de durant l'any, Verd.

Lectures: Isaïes 62,1-5 / Salm 95 / 1 Corintis 12,4-11 / Joan 2,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sebastià, mr.; Fabià, p. i mr.
21. DILLUNS

Sants Fructuós, Auguri i Eulogi (F), Vermell.

Lectures: Hebreus 10,32-36 / Salm 33 / Joan 17,11b-19

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, beata Josepa Maria de Santa Agnès, rel.
22. DIMARTS

Fèria, Verd.

Lectures: Hebreus 6,10-20 / Salm 110 / Marc 2,23-28. O bé: Santa Agnès (ML), Vermell; Sant Vicenç (ML), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anastasi, monjo i mr.; Gaudenci, b.; Santes, beata Laura Vicuña, rel.

23. DIMECRES

Sant Ildefons (MO), Blanc.

Lectures: Hebreus 7,1-3.15-17 / Salm 109 / Marc 3,1-6. Tortosa: Sant Francesc Gil de Federic (ML), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agatàngel, mr.; Climent, b. i mr.; Santes, Emerenciana, vg. i mr.
24. DIJOUS

Sant Francesc de Sales (MO), Blanc.

Lectures: Hebreus 7,25-8.6 / Salm 39 / Marc 3,7-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felicià, b. i mr.
25. DIVENDRES

Conversió de sant Pau (F), Blanc.

Lectures: Fets 22,3-16 / Salm 116 / Marc 16,15-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bretanió, b.; Santes, Elvira, vg. i mr.
26. DISSABTE

Sants, Timoteu i Titus (MO), Blanc.

Lectures: 2 Timoteu 1,1-8 / Salm 95 / Marc 3,20-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, Alberic i Esteve, ab.; Santes, Paula.

Lectures bíbliques

Diumenge II de durant l'any

Lectura primera

Is 62,1-5

El teu Déu estarà content de tenir-te, com el nuvi està content de tenir la núvia

Lectura del llibre d'Isaïes:

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra: a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

Salm responsorial95

Canteu al Senyor un càntic nou, canteu al Senyor, arreu de la terra; canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

R. Conteua a tots els pobles els prodigis del Senyor.

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat; conteu a les nacions la seva glòria, conteu a tots els pobles els seus prodigis. **R.**

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, doneu al Senyor honor i majestat, tributeu al Senyor l'honor del seu nom. **R.**

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. Que tremoli davant d'ell tota la terra. Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» Sentència amb raó les causes dels pobles. **R.**

Lectura segona1Co 12,5-11

L'únic Esperit distribueix en particular a cadascú els seus dons com li sembla bé

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts; en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles; un altre el do de profecia; un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

Al·leluia2Te 2,14

Déu, valent-se de l'Evangeli, ens ha cridat a posseir la glòria de Jesucrist, el nostre Senyor.

EvangeliJn 2,1-12

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea

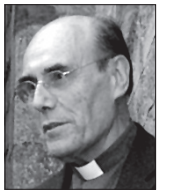
Lectura de l'Evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells n'hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.» Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

Glòria Monés

Litúrgia i ecumenisme a partir del Concili Vaticà II

Pere Tena
Bisbe auxiliar emèrit
de Barcelona

Els «deures» del Concili Vaticà II

«Afavorir tot el que pot ajudar a la unió dels qui creuen en Crist» és un dels propòsits del Concili Vaticà II que justifiquen «la reforma i el foment de la litúrgia». (Vegeu *Sacrosanctum Concilium* n.1). Quan, aquest any, celebrem el 50è aniversari de l'inici de l'assemblea conciliar, i en el context de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, ens podem aturar a preguntar-nos si l'Església catòlica ha fet els «deures» que s'havia proposat en aquesta línia. Dit en altres termes: la reforma litúrgica i el seu impuls de renovació, han afavorit la unió dels qui creuen en Crist? La resposta inequívoca és el Sí! No tan perquè en els treballs de preparació d'alguns dels nous llibres litúrgics hagin col·laborat cristians d'altres confessions, o perquè en les reformes litúrgiques d'altres confessions hi hagi hagut interès en veure quina era la praxi de l'Església catòlica, sinó per motivacions de fons, doctrinals i pastorals.

Un plantejament sacramental

Des del començament del Concili es va fer unànime la terminologia de «germans separats» per referir-se als fidels de les Esglésies orientals separades i de les comunitats eclesials de la Reforma i de la Comunió Anglicana. El motiu d'aquesta terminologia no és una deferència de cortesia, o una forma de captar la benevolència, sinó l'afir-

mació de la base sacramental que uneix tots els batejats en Crist: «L'Església se sent molt unida per moltes raons amb aquells que, pel fet de ser batejats, s'honoren amb el nom de cristians, però no professen íntegrament la fe o no conserven la unitat de comunió sota el successor de Pere.» (*Lumen gentium*, 15,21 de novembre del 1964). Exactament un any més tard, ja en la darrera sessió conciliar, el decret sobre l'Ecumenisme explicava encara millor el mateix: en el seu primer capítol: «Els qui creuen en Crist i han rebut degudament el baptisme queden constituïts en una certa comunió, bé que imperfecta, amb l'Església catòlica... que els abraça amb respecte i amor fraternals» (vegeu *Unitatis redintegratio* 3). El fonament del baptisme, que ens agermana en Crist, permet i impulsa els germans a pregar junts al Pare per nostre Senyor Jesucrist, en l'Esperit Sant. La pregària conjunta amb els germans separats és un fet normal a tots els nivells, i no només en la setmana de pregària anual. És bo recordar, per exemple, la pregària del papa Joan Pau II a Assís, el dia 27 d'octubre del 1986 amb tot el grup de cristians, diferenciat dels altres grups religiosos que també pregaven, però no com a cristians.

La renovació de l'Església

Del coneixement i del diàleg fraternal amb els cristians d'altres confessions, l'Església catòlica

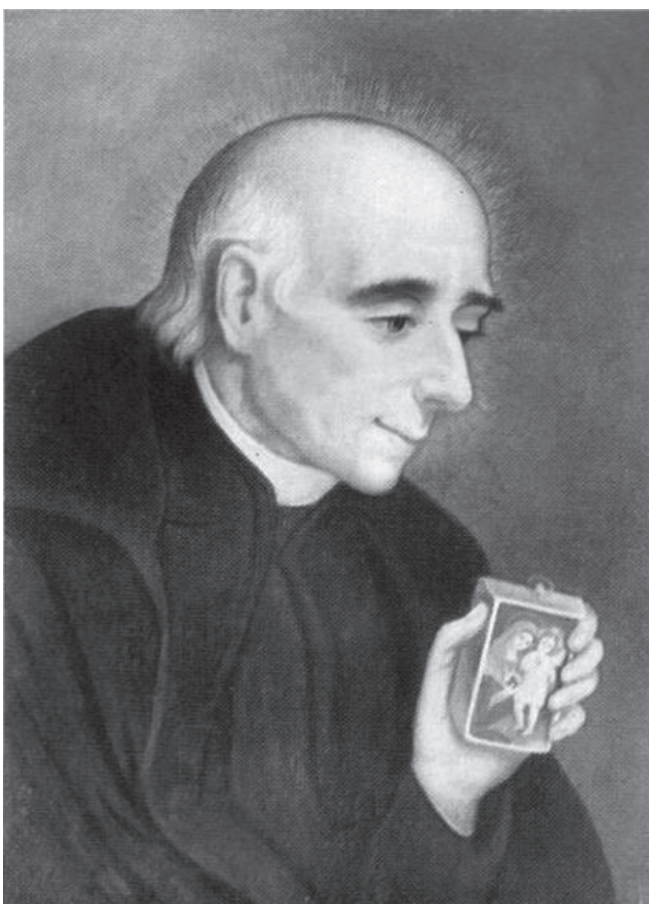
manifesta la seva admiració pels valors i pràctiques veritablement cristianes que en elles s'han conservat i desenvolupat, en alguns casos amb més intensitat, o amb més fidelitat a la tradició original. En aquest article em refereixo només a la dimensió litúrgica d'aquest fet, i deixo de banda el capítol del diàleg teològic, dut a terme durant aquests cinquanta anys, amb molta competència i seriositat, entre diverses Esglésies i comunitats, sobre temes com l'Eucaristia, el ministeri, l'autoritat en l'Església. Dues iniciatives de la reforma litúrgica incideixen d'una manera clara en el camí de l'ecumenisme. La primera és la introducció en l'eucologia eucarística, i en la dels altres sagraments, de la menció explícita de l'Esperit Sant com a actor de la gràcia sacramental. Això ha quedat explicat d'una manera magnífica en el Catecisme de l'Església catòlica, i és, sens dubte, un enllaç poderós amb la tradició de la teologia oriental. La segona s'adreça a un dels béns més valorats per la Reforma: la Sagrada Escriptura. La reforma litúrgica ha suposat una introducció massiva de la lectura bíblica en les celebracions; en primer lloc, els leccionaris de la missa i de l'ofici diví. És sabut que la distribució romana de la lectura bíblica dominical —els tres cicles A, B i C— està actualment en ús també en moltes comunitats de la Reforma. Aquests exemples ens ajuden a valorar, des de la nostra pràctica, la relació entre renovació litúrgica i ecumenisme.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Vicenç Pallotti

- ✓ Nascut a Roma el 1795
- ✓ Promotor d'una reevangelització en tots els àmbits socials
- ✓ Fundador de la Societat de l'Apostolat Catòlic, els pal·lotins
- ✓ Va morir a Roma el 1850
- ✓ Canonitzat el 1963 per Joan XXIII

Després de la Revolució Francesa i de les guerres napoleòniques, l'Europa occidental havia patit canvis importants i l'Església s'hi havia d'adaptar. La primera reacció instintiva de molts cristians a l'avanç de les idees liberals, la industrialització i els nous règims polítics podia ser tancar-se i procurar mantenir l'*status quo* fos com fos. Però Vicenç Pallotti, prevere fill d'una família aristocràtica, va veure clar que el camí era un altre: l'Església havia de sortir al carrer per donar a conèixer Crist als llocs on la fe perdia terreny, i ho havia de fer de mà no només de bisbes, sacerdots i religiosos, sinó també de laics i laiques.

Sant Vicenç Pallotti va començar una obra social important obrint orfenats, ajudant els pobres i els malalts, i alhora predicant-los la Paraula de Déu. Per poder continuar aquesta obra creixent va fundar la Societat de l'Apostolat Catòlic, amb preveres, religiosos i laics. Més coneguts com a pal·lotins i pal·lotines, aquesta societat es va mostrar eficaç i necessària en la complexa i canviant societat del segle XIX. Al mateix temps el fundador s'anava guanyant l'afecte de la ciutat de Roma i de l'Església, que no va tardar a veure'l com un veritable do de Déu.

Mons. Xavier Salinas ja és bisbe de Mallorca

Més de 4.000 feels, 24 bisbes i 350 preveres assistiren a la presa de possessió

Cristina Sánchez
Palma

Més de 4.000 feels, 24 bisbes i 350 preveres assistiren a la presa de possessió de Mons. Xavier Salinas com a bisbe de Mallorca. Autoritats civils i eclesiàstiques es reuniren en una catedral plena de gom a gom per donar la benvinguda a qui, a partir d'avui, serà el seu cap i pastor. El so de la campana major de la Seu, n'Eloi, anunciava que era dia de festa al temple major de Mallorca. A les onze en punt, Mons. Salinas baixà les escales del Palau Episcopal acompanyat pel nunci, Mons. Renzo Fratini, del metropolità de València, Mons. Carlos Osoro, i els cardenals Mons. Lluís Martínez Sistach, cardenal arquebisbe de Barcelona, i Ricard Maria Carles, cardenal emèrit de Barcelona. Al pati l'esperaven tres famílies, simbolitzant la nova família del bisbe, que és la comunitat diocesana. Tots junts van marxar cap a la Seu.

Davant del portal major, li donà la benvinguda el col·legi de consultors i l'administrador diocesà, Mons. Lluç Riera i Coll, que el va presentar a les primeres autoritats. En entrar a la seu, el nunci apostòlic, Mons. Renzo Frattini, presentà el nou bisbe al degà-president del Capítol Catedral, Mn. Joan Bauzá i Bauzá, que l'esperava revestit de capa pluvial, i a la resta dels canonges de la seu. Llavors el degà-president del Capítol presentà la Veracreu a la veneració del bisbe Xavier i li oferí el salpasse amb l'aigua beneïda, amb el qual el prelat s'aspergí ell mateix i els presents.

Mentre la coral de la Seu entonava l'*Ecce Sacerdos magnus*, el nou bisbe, amb els qui l'acompanyaven, es dirigiren a la capella de la Puríssima i, davant del Santíssim, féu una estona d'oració. Tot seguit va anar a la sagristia dels Vermells on, amb els bisbes i els altres concelebrants, es revestí per a la missa estacional.

Començava així una emotiva i solemne celebració presidida, en primer lloc, pel nunci apostòlic. Mentre la processó d'entrada desfilava pel passadís central, la coral i feels recordaven, en forma de cant, les paraules de l'Evangeli: «El Senyor dona un pastor a les seves ovelles, el Senyor és el Déu per sempre.»

Després de les paraules de presentació, el nunci apostòlic, tal com mana el cerimonial, manà que es presentessin al Col·legi de Consultors les lletres apostòliques, amb les quals el papa Benet XVI nomenava bisbe de Mallorca Xavier Salinas i Viñals. Després de la lectura i de l'aclamació del poble, el nunci apostòlic va convidar el bisbe Xavier a seure a la càtedra episcopal i li oferí el bàcul. Mons. Xavier Salinas ja era bisbe de Mallorca. Des d'allà presidirà les celebracions. Aquest lloc no havia estat ocupat per ningú des de la partida

del bisbe Jesús Murgui el mes de setembre, a causa del seu trasllat a la diòcesi d'Oriola-Alacant.

Assegut a la càtedra, va rebre el bàcul de pastor, de mans del nunci, per poder guiar els cristians mallorquins pels camins de l'Evangeli, a imatge del Bon Pastor Jesucrist. El degà-president del capítol i el que fins ara ha estat administrador diocesà, en nom de l'Església de Mallorca, li donaren la benvinguda; després, el Col·legi de Consultors, els membres del Capítol Catedral, alguns religiosos i religioses i seglars, en representació de tot el Poble de Déu, saludaren el nou bisbe i li prometeren respecte, fidelitat i obediència, com a successor dels apòstols.

65 bisbes el precedeixen en la seva tasca apostòlica a Mallorca: «He estat enviat a aquesta Església particular de gran tradició missionera, tant per la seva vida interna com per la col·laboració amb Esglésies joves en diversos pobles i cultures», afirmà en l'homilia, en la qual no deixà de saludar tots els col·lectius presents a la seu: cardenals, arquebisbes i bis-

bes, preveres, diaques permanents i, molt especialment, els 126 missioners mallorquins que, «escampats arreu del món, feu present el compromís missioner d'aquesta Església».

Tengué paraules també per als seminaristes, catequistes i col·laboradors en l'acció caritativa i social. I acabà l'homilia confiant el seu ministeri a Maria, «a qui a partir d'avui invocaré amb un altre títol entranyable: Mare de Déu de Lluc. En la família vaig aprendre a confiar en Ella. I en cadascuna de les comunitats cristianes que he servit ha crescut la meua devoció a Maria».

En la seva primera prèdica a la seu, es dirigí a una diòcesi «de fortes arrels cristianes, marcada per grans canvis socials i culturals; que presenta reptes i desafiaments múltiples davant els quals és urgent revifar l'impuls dels orígens, deixant-nos impregnar per l'ardor de la predicació apostòlica després de la Pentecosta».

Afirmà també que el nostre món té necessitat que li parlin de Déu, «i també que presentin el món a Déu en l'oració. Estracta d'una missió que no ha d'estar subjecta a les efímeres modes culturals, sinó que ha d'estar impulsada per aquella llibertat que només la certesa de pertànyer a Déu pot donar».

La celebració va comptar amb els cànecs dels Blauets de Lluc, l'escolania de Vermells de la Seu, la Capella Jove i la Coral de la Seu.

Primera eucaristia a Lluc

24 hores després de la seva presa de possessió com a bisbe de Mallorca, Mons. Xavier Salinas va presidir la seva primera eucaristia a la basílica de Lluc, situada al santuari del mateix nom. Davant la Mare de Déu més venerada pels mallorquins, es va presentar «com un pelegrí més», tot recordant les paraules d'un altre bisbe, sant Agustí: «Per a vosaltres jo sóc el bisbe, amb vosaltres sóc un cristià més.»

L'Escolania de Lluc, que enriqueix la celebració amb els seus cants, va donar la benvinguda al nou prelat i li va donar l'enhorabona pel seu recent nomenament. Un blauet, en nom de l'escolania, va demanar la col·laboració al bisbe per ajudar-los a superar les dificultats per trobar nous blauets, consolidar el seu finançament i ajudar-los a «seguir fent de l'Escolania un signe fort de la història».

Acabada la celebració el bisbe es va interessar per les obres de restauració del santuari, afectat greument per un cap de fibló el 12 de setembre de 2012.

«Acabà l'homilia confiant el seu ministeri a Maria, "que a partir d'avui invocaré amb un altre títol entranyable: Mare de Déu de Lluc"»

«He estat enviat a aquesta Església particular de gran tradició missionera»

FE D'ERRORS

A la pàgina 23 de *Catalunya Cristiana* del 13 de gener, vam atribuir la paròquia de Sant Esteve de Granollers al bisbat de Sant Feliu de Llobregat, quan en realitat és de Terrassa.

Tarragona

El menjador social de Reus atén 60 persones al dia

Al llarg del 2012 ha servit uns 14.400 àpats

Joan Boronat
Reus

El menjador social de Reus ha servit l'any 2012 uns 14.400 àpats. Gestionat per Càritas, amb el suport econòmic de l'Ajuntament de la ciutat, el menjador va obrir portes fa tres anys i, des de les seves instal·lacions al carrer Francesc Bartrina, s'atenen a l'hora de dinar, de dilluns a divendres, entre 55 i 60 persones cada dia.

El perfil dels beneficiaris és el de persones que no són capaces de fer-se un àpat, que no cuinen, i segons explica l'adjunt a direcció de Càritas Interparroquial de Reus, Joan Bayerri, al menjador social «es confecciona un menú pensant en la gent que ha esmorzat malament i que soparan un entrepà o verdura», dirigit principalment a persones que es troben soles, normalment derivades dels treballadors socials que, mitjançant un informe, determinen el temps que s'hi ha d'anar, ja que

«Es confecciona un menú pensant en la gent que ha esmorzat malament i que soparan un entrepà o verdura»

«per a les famílies hi ha un altre tipus d'ajuda».

D'altra banda, el servei esmentat també atén transeünts, un cop s'ha fet fotocòpia del DNI. Els donen dinar durant dos dies, a més de recomanar-los que parlin amb la treballadora social, per tal que li expliquin el seu cas particular. Cal ressaltar que aquelles persones que no tenen ingressos no han de pagar res per poder menjar, mentre que la resta abonen la quantitat simbòlica d'un euro per àpat; fora del menjador també es reparteix una bossa amb aliments dos dies per setmana.

El menjador és atès diàriament per set o vuit voluntaris que es reparteixen les diferents tasques, un grup que periòdicament es veu reforçat puntualment per altres persones que hi volen col·laborar, com per exemple la participació durant les passades festes nadalenques dels Pioners i Caravel·les de l'Agrupament Montsant Cim hi van acudir desinteressadament.

L'arquebisbat estrena un canal de televisió per internet

J. B. / Tarragona

Recentment, l'arquebisbat de Tarragona ha posat en marxa un canal de televisió, a través d'internet, per a la retransmissió en directe de qualsevol esdeveniment relacionat amb l'actualitat diocesana. El nou pas fet posa de manifest, un cop més, l'aposta de l'Església tarragonina per l'ús de les noves tecnologies aplicades a la comunicació social.

El Departament de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Tarragona s'ha convertit, així, en el pioner de Catalunya en la utilització d'un canal propi de televisió, que permet accedir a activitats de tota mena que es desenvolupin en l'àmbit diocesà. La iniciativa de crear un canal de televisió va sorgir dels cursos sobre comunicació que cada any organitza la Conferència Episcopal Espanyola, segons explica Santiago Grimau, tècnic del Departament de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat. Comenta que la finalitat d'aquest canal de televisió «és poder arribar a un nombre més gran de persones que, d'una altra manera, no seria possible. A més, aquest és un mitjà idoni, especialment en l'Any de la Fe, per divulgar opinions i testimonis sobre aquesta celebració».

En un principi, el canal oferirà la retransmissió en directe de diversos esdeveniments d'interès sense descartar, en un futur pròxim, l'emissió d'una programació estable, amb la difusió d'actes, serveis informatius o conferències, «i fins i tot la retransmissió simultània d'altres actes, mitjançant connexions», subratlla Grimau. Un exemple pot ser la retransmissió de l'acte de beatificació dels màrtirs del segle XX que se celebrarà a Tarragona el 27 d'octubre del 2013 o les solemnitats a la catedral, i també rodes de premsa que tinguin especial interès.

Una altra peculiaritat del canal és la part interactiva, en el sentit que a la pantalla apareix un espai en blanc a través del qual l'usuari pot enviar missatges o comentaris mitjançant el Twitter. Per connectar amb aquest canal de televisió pot fer-se a través de la pàgina web de l'arquebisbat (www.arquebisbattarragona.cat) o directament a la direcció <http://endirecte.arqtgn.cat>.

Barcelona

Missa en record de Rosa Deulofeu

Agustí Codinach

Redacció / Barcelona

La vigília de Reis va fer 9 anys de la mort de Rosa Deulofeu, delegada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona durant 14 anys fins que el 2004 ens va deixar a causa d'un càncer. El seu record encara perdura entre molts dels que la van conèixer, i

moltes de les seves intuïcions segueixen sent de gran actualitat en la pastoral juvenil.

Com cada any, la parròquia de Sant Agustí de Barcelona va acollir una missa en record de Rosa Deulofeu, a la qual van participar nombrosos amics i familiars. La missa va ser presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach.

La catedral de Barcelona renova la pàgina web

Redacció / Barcelona

Després de molts anys de funcionament, s'ha actualitzat tant el disseny com els continguts de la pàgina web de la catedral a fi de millorar-la i adaptar-la als nous temps: www.catedralbcn.org. Així mateix, es pretén donar a conèixer el conjunt de la catedral apropant-la encara més a tothom. La iniciativa s'emmarca dins de l'Any de la Fe

que se celebra a tota l'Església catòlica, i vol ser una eina que permeti descobrir, viure i aprofundir aquesta fe mitjançant un instrument que s'hi ha revelat molt útil al llarg dels segles com és la catedral de Barcelona.

Amb aquesta actualització de la pàgina web, la catedral posa de manifest la seva aposta per la integració entre la tradició i les noves tecnologies en la transmissió de la fe.

Girona

Memòria biogràfica del P. Joaquim Vallmajó

El missioner català va ser assassinat a Rwanda l'any 1994

Víctor Gay
Girona

Per iniciativa de nombroses persones de la diòcesi i d'altres de Catalunya ha vist la llum el llibre *Àfrica al cor. Joaquim Vallmajó: casat amb un poble de pobres*, considerada la gran memòria biogràfica d'aquest missioner empordanès nascut a Navata, l'any 1941, que fou assassinat a Rwanda, durant els enfrontaments ètnics en aquell país, l'any 1994.

L'autor del llibre, l'escriptor Josep Valls, ha portat a terme un gran treball de recerca documental i testimonial. Ha recopilat testimonis personals, d'ací, de Bèlgica (el P. Vallmajó era membre dels Pares Blancs, originaris d'aquell país) i, naturalment, de Rwanda, on el missioner havia servit de forma quasi ininterrompuda des del 1965 fins a la seva mort.

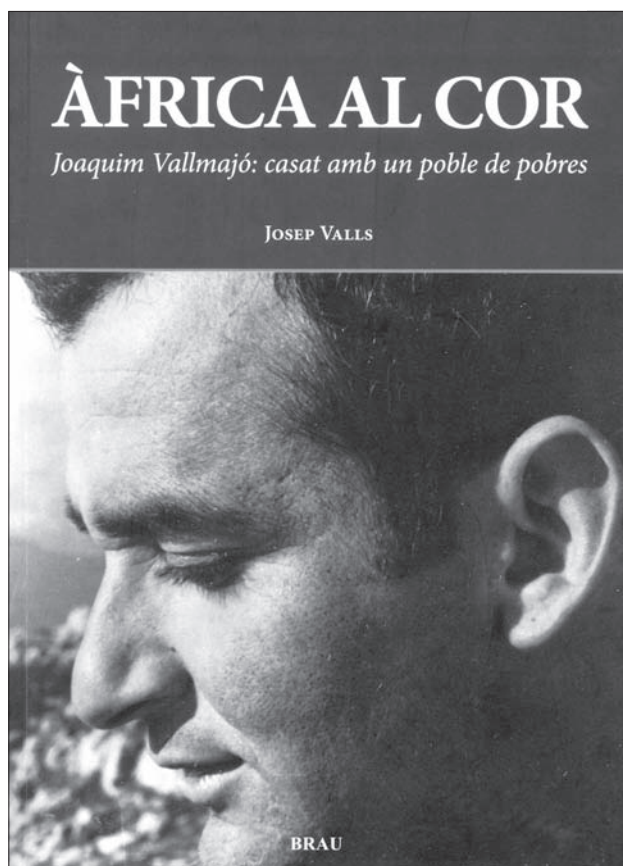
Una part del llibre es dedica a l'etapa final de la missió del P. Vallmajó. Les comunitats racials rwandeses formades bàsicament per hutus i tutsis, amb evidents interferències de països limítrofs i encoratjades per obscurs inte-

ressos econòmics a l'entorn dels recursos naturals d'aquell país, eren conegudes i denunciades pel coratjós missioner gironí, fins a l'extrem que era conscient que la seva vida era amenaçada.

Arrestat per un grup paramilitar, amb alguns membres de la comunitat que també havia acollit nombrosos refugiats, la seva mort va ser confirmada pocs dies després, malgrat que les seves despulles no han estat mai localitzades i, per tant, tampoc la seva tomba. Sembla clar que no es volia assenyalar precisament per evitar que l'indret esdevingués un referent testimonial.

Vinculat a l'Empordà

Malgrat la seva llarga estada africana, el P. Vallmajó no es va desvincular mai de Girona. S'havia format al Seminari Diocesà, i regularment, tres mesos cada tres anys, en què retornava a Europa, tornava també a Navata. Al poble on resideix la seva família, també eren nombroses les iniciatives de suport a la seva tasca missionera i igualment el P. Vallmajó parti-

«La seva mort va ser confirmada pocs dies després, malgrat que les seves despulles no han estat mai localitzades i, per tant, tampoc la seva tomba»

cipava en iniciatives locals. Fins i tot era un habitual dels aplecs sardanistes.

D'ençà de la seva mort, la diòcesi no l'ha oblidat. Igualment la societat civil en fa regular memòria, el seu nom és en carrers i places i en centres educatius i es manté com un referent en l'acció missionera de la diòcesi, com ho demostra l'edició d'aquesta obra (quatre centenars de pàgines) i el fet que s'hagi finançat amb aportacions de dotzenes d'amics i feligresos de parròquies d'arreu del país.

El Pare Pelegrí torna a complir el vot, de Tossa a Santa Coloma de Farners

V. G. / Santa Coloma de Farners

Un dels secrets més ben guardats en la tradició religiosa i cívica de la diòcesi gironina és qui serà el Pare Pelegrí que, amb sortida a trenc d'alba del dia de Sant Sebastià, complirà el Vot de Vila, per portar el delme de la vila de Tossa de Mar fins a l'ermita de Sant Sebastià al terme de Santa Coloma de Farners, tot plegat a la comarca de la Selva.

El recorregut, d'uns quaranta quilòmetres, es fa a peu, envoltat d'un silenci

només trencat per la pregària del Rosari i d'altres que acompanyen al Pelegrí. Aquest acompanyament humà pot arribar fàcilment al miler de persones que, igualment a peu, fan costat a qui ha tingut la sort de ser escollit. El Pare Pelegrí vesteix túnica marró i una petita capa recoberta amb petxines pròpies dels pelegrinatges i es cobreix amb un capell característic. A la mà esquerra es manté amb el bastó tradicional d'aquesta missió, i a la dreta el rosari.

Les persones que volen sortir com a

Pare Pelegrí ho fan saber amb total discreció al rector de la parròquia de Sant Vicenç de Tossa, que en pren nota i els situa a la llista de candidats. Una altra cosa és que, arribat el seu torn, estiguin en condicions físiques de participar en el compliment del vot. S'ha de fer el doble viatge d'anada i tornada, d'un dia a l'altre, sortida el dia 20 i retorn el 21, vigília de Sant Vicenç, patró de Tossa. Cal dir que els acompanyants no estan obligats a fer-ho. Molts fan l'anada i retornen per altres mitjans.

Una tradició de cinc segles

Quan el Pare Pelegrí d'enguany arribi a l'ermita de Sant Sebastià, al terme de Santa Coloma de Farners, signarà al Llibre de Registre dels Pelegrins, que reula fins a gairebé cinc segles, és a dir, des dels orígens, al voltant de l'any 1400 (els primers documents escrits conservats daten del segle XVIII). Lliurarà l'almoïna i el durillo, mostrarà el salconduit corresponent i certificarà el compliment del vot, que Tossa es va comprometre a fer en ser alliberada de l'epidèmia de pesta.

La celebració comença a l'alba del dia 20 a la capella dels Socors de Tossa, on a l'inici de la celebració eucarística es coneix el Pare Pelegrí. En finalitzar comença el pelegrinatge, amb el Peregrí al davant i el segueixen els acompanyants, sempre en silenci. Alguns d'aquest ho fan descalços en

compliment de prometes. Segons els experts no tots els participants són creients. Alguns ho fan per tradició, d'altres per fidelitat a les viles de Tossa i Santa Coloma, però tots respecten les normes establertes. En arribar al punt intermedi conegut com a Terra Negra, es procedeix al recompte oficial.

Aquesta tradició no es va interrompre ni tan sols als anys de la guerra civil. Evidentment no es podia fer amb la solemnitat i tradició habituals, però discretament alguns tossencs, durant tres anys, sortien de la població la matinada del 20 de gener, «per anar a bosc», i al capvespre es feien presents als entorns de l'ermita de Santa Coloma.

L'arribada a Santa Coloma és al capvespre. Les primeres autoritats locals i eclesiàstiques hi són presents, precisament per recollir els testimonis materials del vot i lliurar el certificat corresponent. Enguany no hi podrà ser present el bisbe Francesc, intervingut quirúrgicament.

El retorn a Tossa es manté amb el mateix nivell de respecte i devoció. A l'accés a la vila marinera el Pare Pelegrí i acompanyants són rebuts per la corporació municipal i es destaca la presència de convidats de l'àmbit polític i social. El president de la Generalitat i també diferents consellers han participat en la processó que s'inicia en aquest punt i que recorre la zona monumental i emmurallada tossenca, que s'il·lumina des de les teieres i els ciris dels participants, fins a arribar a l'església parroquial, on té lloc l'acte d'acció de gràcies. Pelegrí i Síndic confirmaran oficialment que s'ha complert el Vot. Tot fent camí hauran recitat: «Enmig de camps i de bosquíes, / dec el Vot fa cinc centúries / i el compliran els nostres fills.»

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Terrassa

Arrenca el Centre d'Orientació Familiar de Terrassa

El servei diocesà ofereix atenció integral especialitzada a les famílies

Samuel Gutiérrez
Terrassa

Davant de les noves pobreses derivades dels problemes familiars, la delegació de Família del bisbat de Terrassa, amb el bisbe Josep Àngel Saiz al capdavant, acaba de posar en marxa el Centre d'Orientació Familiar (COF) Mare de Déu de la Salut. Aquest servei diocesà d'atenció integral i especialitzada a les famílies es va iniciar oficialment el 7 de gener passat i ja compta amb més de 30 professionals de diverses especialitats i moviments familiars de la diòcesi disposats a col·laborar activament amb la iniciativa. Els responsables i coordinadors del servei són el P. Gaspar Borda, carmelita, i el matrimoni format per Miquel Creus i Montse Prats, tots tres delegats diocesans de la Família de Terrassa.

Amb la creació del COF es pretén atendre la família en totes les seves dimensions, treballant els diversos àmbits humans, psicològics, morals, afectius, espiritual i relacionals. «L'objectiu —afirma el P. Borda— és dur a terme una activitat de prevenció, orientació, assessorament i formació permanent de la vida conjugal i familiar.» I afegeix: «En aquest servei els problemes familiars són afrontats des d'una visió integral de la persona, el matrimoni i la família, entesos com un tot interrelacionat i en constant procés de creixement, des d'una visió i antropologia cristiana.» El Centre d'Orientació Familiar Mare de Déu de la Salut fa una aposta per restaurar les persones en la seva pròpia dignitat perduda per l'experiència del desamor, la solitud, la violència domèstica, el trauma de l'avortament, el dol... «Volem apropar cada persona a Crist —expliquen els delegats—, com el bon samarità que guareix les ferides. Es tracta d'oferir la possibilitat de sanació interior mitjançant la gràcia de l'Esperit Sant. Curar les ferides amb l'oli del consol i el vi de l'esperança.»

Acollida, formació, prevenció

Tres són les grans àrees d'actuació que ofereix des del 7 de gener el COF Mare de Déu de la Salut. La primera és l'atenció integral i assistencial a parelles amb problemes de convivència, acompanyament a persones separades o divorciades, acompanyament en el dol a pares que han perdut un fill... Una segona àrea és la de servei i acollida a la vida. Ofereix sobretot acompanyament a dones embarassades amb dificultats, així com atenció espiritual i psicològica a persones que han avortat. Finalment el COF aposta també per la formació i la prevenció, oferint diverses accions i cursos, ja sigui d'educació afectivo-sexual a escoles i parròquies, com de formació en bioètica i reproducció assistida. També s'oferiran cursos de mètodes naturals de regulació de la fertilitat; d'acompanyament i formació a famílies amb

L'equip del COF amb el bisbe Josep Àngel Saiz.

COM CONTACTAR-HI?

De dilluns a divendres, d'11 a 13 h a la seu de la Delegació de la Família del bisbat de Terrassa (C/ Vinyals, 47). Tel. 937 337 120.
a/e: delegaciofamilia@bisbatdeterrassa.org.

«Volem apropar cada persona a Crist, com el bon samarità que guareix les ferides»

fills adoptats o en tràmit d'adopció; i per a matrimonis que vulguin millorar la seva relació.

Una de les primeres iniciatives que el COF de Terrassa vol posar en marxa és el Projecte Raquel, per ajudar les dones que han viscut el drama de l'avortament. És una iniciativa que es troba ja present en una desena de diòcesis espanyoles i que arriba ara, per primera vegada, a Catalunya. «El projecte ofereix passar del ressentiment al perdó —explica el P. Gaspar Borda—. Un perdó que és acollit en tota la seva amplitud possible: el que ve de Déu, el que ve del cor i el que ve del no nascut.» Els delegats de Família del bisbat de Terrassa creuen que l'Església té avui una paraula molt clara per a totes aquestes persones: «Arribar a la reconciliació amb elles mateixes, guarir les ferides viscudes i reconciliar-se amb el fill no nascut.» Per tal de formar agents que facin possible oferir amb garanties aquest acompanyament psicològic i espiritual, el COF ha convocat per a l'1 i 2 de febrer un curs de capacitació al voltant del Projecte Raquel. «Considerem que es tracta d'un tema encara tabú —apunten des del COF—, perquè no s'han explicat clarament les conseqüències d'un avortament provocat.»

A favor de la vida

Amb la Delegació de la Família com a epicentre, són diverses les institucions i moviments familiars que han donat suport des del primer moment al Centre d'Orientació Familiar. Casualment la posada en marxa del COF ha coincidit també amb dues iniciatives més de l'àmbit de la família: la inauguració recent a Matadepera de la Casa Santa Teresa, impulsada per la Fundació Acompanya-Ca n'Eva per a l'acompanyament en el dol de pares que han perdut un fill; i el naixement a Sabadell de Casa Guadalupe, que acull i dona suport a dones que no volen avortar. Totes dues entitats col·laboren ja amb el COF del bisbat de Terrassa.

Jornada de la Família a la catedral

Redacció / Terrassa

El diumenge 30 de desembre, amb una missa solemne a les 12 del migdia, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, va presidir la festa de la Sagrada Família a la catedral. La Delegació de Pastoral Familiar de la diòcesi va convidar a celebrar la Jornada de la Família en l'àmbit de cada parròquia. A la catedral es van aplegar responsables de la

Pastoral Familiar i dels diversos àmbits que la formen. En l'homilia, el bisbe va convidar a contemplar el misteri de la Sagrada Família en el marc de l'Encarnació i va subratllar diverses virtuts domèstiques de la família de Natzaret, com ara la capacitat de diàleg i l'estimació. També es va pregar perquè les famílies de la diòcesi les puguin viure també. Finalment Mons. Saiz va recordar que la gran vocació de la família és ser l'esperança de l'Església i la humanitat.

Les clarisses de Fortià fan donació del monestir de Santa Clara a la Fundació Acollida i Esperança

Les sis germanes que actualment integren la comunitat hi continuaran vivint

Francesc Gamissans
Fortià

El dijous dia 20 de desembre passat, davant de notari, es va signar el contracte de donació del monestir de Santa Clara de Fortià (Alt Empordà) per part de la comunitat de clarisses cap a la Fundació Acollida i Esperança.

Culminava així un procés que va començar un any enrere amb les primeres converses fins a tancar l'acord de donació que preveu, d'una banda, la continuïtat de les germanes clarisses dins del monestir, així com el compromís de cura i suport de la comunitat per part de la Fundació, i de l'altra, un millor aprofitament de la finca, de les seves instal·lacions i terrenys i de les seves potencialitats de futur.

Acollida i Esperança, una fundació canònica amb més de 20 anys d'història dedicats a l'acció social i més concretament a l'atenció i la cura de persones que pateixen exclusió social, ha anat obrint i gestionant serveis socioeducatius i sociolaborals.

Actualment —i malgrat la crisi econòmica— un dels reptes estratègics de l'entitat és obrir noves línies de producció i de negoci per ampliar la seva activitat. És en aquest objectiu que s'emmarca la nova activitat agroecològica i d'avicultura de Fortià.

Les terres del monestir s'han tornat a conrear, i a mitjans del 2012 s'ha posat en funcionament un centre especial de treball de producció agroecològica de productes d'horta. Aquest nou projecte es diu Horta de Santa Clara i ha permès contractar cinc persones, quatre d'elles amb certificats de disminució i dificultats per la inserció laboral. Aquest projecte s'ha dut a terme amb una aliança empresarial amb la Cooperativa Tarpuna, especialista en agricultura ecològica i social.

A més, ja fa uns mesos que la Fundació treballa conjuntament amb l'abadessa del monestir, sor Assumpció, amb la formació d'un equip per donar continuïtat a la granja d'engreix de pollets que funciona a la finca. Tenint en compte que l'any 2013 totes les germanes ja s'hauran jubilat, un dels reptes era aconseguir no tancar aquesta unitat de producció i tirar endavant l'esmentada activitat.

Finalment, a mitjà o llarg termini, es planteja també aprofitar l'edifici del monestir per desenvolupar-hi algun tipus de residència o casa d'acolliment d'acord amb les necessitats del lloc i de les possibilitats econòmiques.

Amb tots aquests projectes, alguns en fase ja executiva, les germanes clarisses de Fortià continuen vivint el mateix carisma dels seus fundadors, Francesc i Clara d'Assís, coneguts en la història pel seu lliurament als més pobres i marginats del seu temps, que eren els leprosos. La Fundació Acollida i Esperança i les monges franciscanes de Santa Clara mereixen un elogi i un suport eficaç i generós.

Monestir de les clarisses de Fortià.

Moment de la signatura del conveni.

Imatge de santa Clara.

Granja d'engreix de pollets.

La bona notícia

El president israelià felicita els cristians

La nostra premsa no s'ha fet ressò que el president d'Israel, Simon Peres, va felicitar els cristians amb motiu del Nadal i que va participar en les celebracions litúrgiques de l'Església catòlica a Haifa. Peres, d'origen sefardita, va cantar cançons tradicionals de Nadal amb el cor de nens i nenes d'una escola àrab-cristiana. També va lliurar una felicitació entranyable als cristians d'Israel i d'arreu del món.

Entre altres coses, va dir: «És per a mi un privilegi poder enviar aquesta felicitació i expressar al mateix temps el desig d'una pau estable per a tot el Pròxim Orient.»

Pel que fa als Llocs Sants de Terra Santa, que guarden els franciscans en nom de l'Església catòlica, va comentar el següent: «L'estat d'Israel es compromet

a protegir els Llocs Sants, així com la llibertat de culte per a tothom. A Terra Santa, la coexistència entre jueus, cristians i musulmans seguirà. Desitjo enviar un missatge de pau i unitat entre totes les creences, entre totes les nacions. Tinc un gran respecte pel Papa, aplaudeixo la seva acció de conservar les bones relacions entre Jerusalem i el Vaticà, unes relacions excel·lents, com no ho havien estat mai.»

El batlle de Haifa, Yona Yahav, amfitrió del president, va declarar: «A Haifa no tenim coexistència, sinó existència. Celebrem totes les festes religioses amb completa igualtat, i és el meu desig aquest Nadal per a tots els cristians del Pròxim Orient i d'arreu del món.»

Una bona notícia, sobretot per als qui es vulguin apuntar a algun pelegrinatge a Terra Santa.

Francesc
Gamissans

Restaurada la imatge de santa Maria de Gardeny

Es tracta d'una còpia de l'original, que es va fer l'any 1946

Jordi Curcó
Lleida

La parròquia de Santa Maria de Gardeny de Lleida ha restaurat la imatge de la seva titular, santa Maria de Gardeny, que presideix l'actual temple des de la seva inauguració, l'any 1946. L'església es troba situada al final del carrer de l'Acadèmia, on hi ha la seu de l'Acadèmia Mariana, de la qual pren el nom, vora la plaça de l'Exèrcit, als peus del turó de Gardeny.

Els treballs de restauració els ha efectuat el taller de restauració de José Antonio Ferrer i Lluís Capdevila, de Lleida, especialitzat en la restauració d'imatgeria religiosa. Els dos artistes han realitzat nombroses restauracions d'aquest tipus a parròquies i esglésies de Lleida i comarques, com és el cas del sant crist del poble dels Alamús, proper a Lleida, i que acaba de ser restaurat pel mateix taller. La restauració de santa Maria de Gardeny es va iniciar amb una neteja a fons de la imatge, i se'n va retirar la pols i la brutícia acumulades pel pas del temps. «La talla, situada a certa altura, no havia estat mai netejada en aquests darrers seixanta-sis anys i calia fer-ho», explica l'artista, que va rebre aquest encàrrec del rector de la parròquia, Mn. Gerard Soler. La intenció era tenir-la a punt per a la festa de la Immaculada Concepció de Maria i així va ser.

A banda de la neteja exterior de la imatge, també es va fer una actuació per extreure'n el corc que l'havia afectat, alhora que se li duia a terme un tractament preventiu. Els treballs de restauració es van centrar en la recuperació de la policromia i textures originals per tal de tornar-li aquells pocs elements que l'ornamenten i daurar-los amb pa d'or, com la corona que porta la Mare de Déu o el liri que du a la mà dreta (amb l'esquerra serva el Nen Jesús). «Es tracta d'una talla que imita l'original gòtica, però que és molt austera», explica José Antonio Ferrer. El restaurador destaca el fet que la

José Antonio Ferrer durant els treballs de restauració.

«La talla original de santa Maria de Gardeny es va incorporar, als anys quaranta, al fons del Museu Diocesà de Lleida»

imatge és de bona factura, tallada en fusta i d'autor desconegut, i que reproduceix amb total fidelitat la imatge original tallada en pedra. «L'una i l'altra tenen un pes considerable», comenta.

Orígens històrics

La comanda dels templers de Gardeny de Lleida té els seus orígens històrics al bell mig del segle XII, quan el 23 d'octubre del 1149 Ramon Berenguer IV i el comte d'Urgell Ermengol VI reconquereixen la ciutat de Lleida als sarraïns. L'escultura original de pedra de santa Maria de Gardeny, que actualment forma part del fons d'art del Museu Diocesà i Comarcal de Lleida, va presidir l'església d'aquesta comanda templera fins al 1317. En aquest any va passar dels templers als hospitalers de Sant Joan de Jerusalem, quan aquests van ocupar Gardeny com a conseqüència de l'extinció de l'orde del Temple. Allí va rebre culte fins al 1772, quan el castell i l'església van passar a mans de l'Estat, que la va convertir en caserna. La talla original de santa Maria de Gardeny, després de moltes vicissituds, es va incorporar, als anys quaranta, al fons del Museu Diocesà de Lleida i avui està a l'espera de ser restaurada.

La imatge original solament ha sortit en una ocasió del Museu de Lleida. Va ser la tarda del 18 de juny del 2011 quan, excepcionalment i després de 239 anys, va retornar durant unes poques hores al seu espai originari, l'església del castell de Gardeny. Fou amb motiu de la celebració d'una eucaristia organitzada per la parròquia de Santa Maria de Gardeny, conjuntament amb la Paeria, com a acte simbòlic de la inauguració de la restauració i reobertura al públic de l'església del Templers de Gardeny, de la qual n'ha estat sempre la titular. «Va ser una jornada històrica i plena d'emocions, que la parròquia va viure amb intensitat des de la fe i la devoció a Maria», comenta Mn. Gerard Soler, que nou segles després continua venerant santa Maria de Gardeny.

Gent de casa

El bisbe Urquinaona, defensor de la identitat catalana

Fora de Barcelona el mot *Urquinaona* diu ben poca cosa. En canvi, als residents a la Ciutat Comtal, quan el senten, els ve al cap una plaça, una estació de metro, un gratacel, un teatre, un establiment de *fast food*, fins i tot una escola del Conservatori del Liceu... poc més. En realitat, la cèntrica plaça fa referència a un bisbe de Barcelona, Josep Maria Urquinaona i Bidot, que deixà una empremta pregon a al seu bisbat i a la ciutat.

La plaça, inicialment anomenada plaça Nova de Jonqueres —pel convent de Jonqueres que s'ubicava a tocar— va mudar el nom a Urquinaona per acord municipal, just tres mesos després del seu enterrament. Només entre gener del 1937 i el mateix mes del 1939 la plaça va ser oficialment anomenada Ferrer i Guàrdia.

Urquinaona havia nascut a Cadis el 4 de setembre del 1813, cursà filosofia i teologia al mateix seminari de Cadis i cantà missa el 23 de setembre del 1837. Va ser capellà de convent

al Puerto de Santa María, canonge a la catedral de Guadix i finalment arxiprest de Cadis fins que Pius IX el va nomenar bisbe de Canàries. Fou consagrat com a tal el 7 de març del 1869 i va participar en el Concili Vaticà I, on va coincidir amb el seu predecessor a Canàries, sant Antoni Maria Claret.

Joan Pallarès-Personat

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Al cap de nou anys a Canàries, és nomenat bisbe de Barcelona. Ocupa la seu el 14 d'octubre del 1878, data en què pren possessió i l'any següent inicia les obres del nou Seminari Conciliar. Senador en representació eclesiàstica a Madrid en les legislatures del 1879 i 1882, el bisbe Urquinaona es revelà com un defensor eloqüent dels interessos industrials de Catalunya. Va captar perfectament les necessitats dels seus nous feligresos, cosa que li valgué l'admiració general i la complicitat del poble. Va ser rebut entusiàsticament al seu retorn en tren.

Igualment el 1880 es va preocupar dels actes del mil·lenari de Montserrat. Va aconseguir, amb habilitat diplomàtica, que el sentiment dels catalans fos correspost pel Vaticà i que el papa Lleó XIII proclamés oficialment la Mare de Déu de Montserrat patrona de Catalunya, fet que, si ara sembla obvi, en aquells moments fou una veritable proesa davant de les reticències enfront del reconeixement

de les singularitats nacionals.

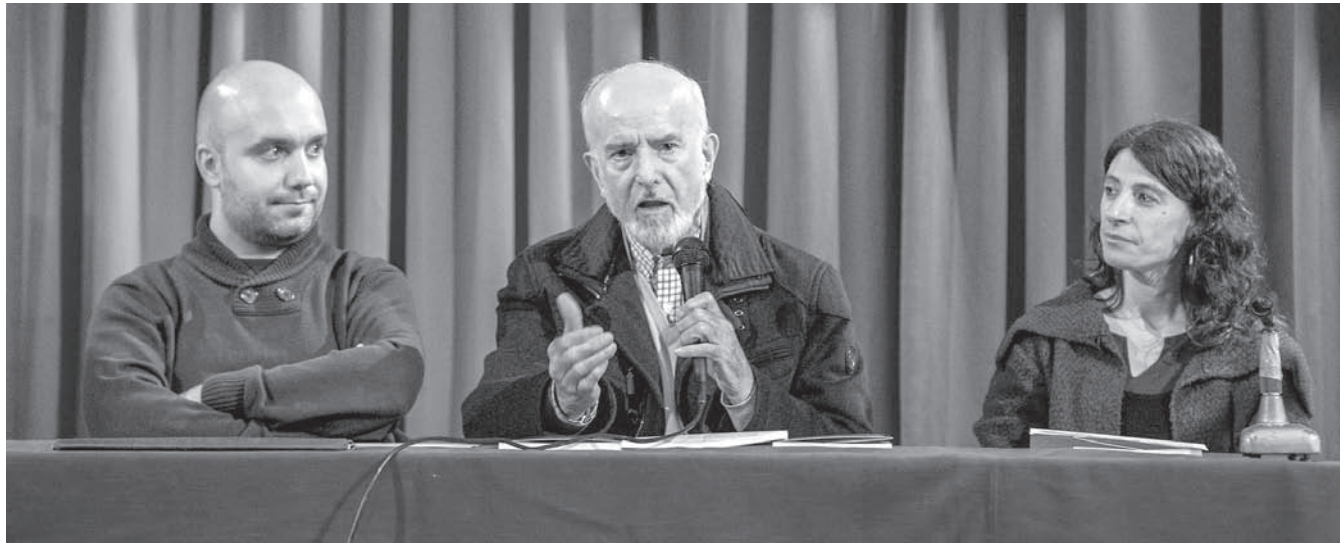
Hi ha un altre fet del bisbe Urquinaona que sovint s'oblida, i és que a ell li tocà anar al poble de Sant Martí de Provençals, el 19 de març del 1882, per beneir i posar la primera pedra de les obres del temple expiatori de la Sagrada Família.

Tenia fama de persona cordial i propera, fins i tot senzilla. El dia anterior a la seva mort, el bisbe Morgades, de Vic, li administrà el viàtic. Va morir a Barcelona el 31 de març del 1883. Va disposar que, contràriament a la norma habitual, el seu cos no fos sepultat a la catedral, sinó a la basílica de la Mercè, on Agapit Vallmitjana n'esculpí el panteó.

• Per saber-ne més: no hi ha una biografia específica sobre el bisbe Josep Maria Urquinaona, però se'n poden trobar diferents referències a la bibliografia general eclesiàstica catalana del segle XIX.

Nodrir la memòria col·lectiva

Presentació del llibre de memòries del P. Joan Botam

Jordi Puig i Martín, P. Joan Botam i Mònica Estruch a la taula presidencial.

Carmen García

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

«Entenc aquestes memòries com un viatge al meu interior. No són records, ni imatges, ni il·lusions. Les memòries sinceres amb el misteri de la vida de la qual cadascú dona fe. Moltes de les vivències són dels anys cinquanta, en què el Concili Vaticà II implicaria la confirmació de models que ja practicàvem en el camí de la pau i l'ecumenisme. Vull subratllar que són els fets els que m'han escollit a mi, i no jo als fets.»

Aquestes van ser les paraules amb què el P. Joan Botam, caputxí, va iniciar la seva intervenció durant la presentació del llibre de les seves memòries, titulat *Mirada de pau*. *Joan Botam, memòries*, de l'autor Jordi Puig i Martín, que es va presentar el 19 de desembre passat al convent dels Caputxins de Sarrià. El llibre, publicat per Editorial Mediterrània, forma part d'una sèrie de quatre volums que tracta dels frares caputxins.

El P. Joan Botam va continuar ressaltant que el més important a la seva vida ha estat la família, «un referent que no ha fallat mai i al qual jo tampoc no he fallat»; el país, «sóc fill de la Catalunya interior, consubstancial a mi»; els caputxins, «dono gràcies per haver estat acollit a l'orde, un espai de fraternitat i diàleg»; el diàleg, «que als de la meua generació ens va marcar»; la dimensió religiosa, «que sento com una cosa connatural» i la pau. «Érem una generació de joves —va comentar el P. Botam— que volíem la pau i la democràcia. Vam preparar el diàleg per construir una societat democràtica, un diàleg amb persones d'altres ideologies i d'altres creences. L'error no té drets, però les persones sí. La *Pacem in terris* ens va donar la raó en aquest sentit.»

Va concloure la seva intervenció llegint uns versos del cèlebre poeta Miquel Martí i Pol: «Tot està per fer i tot és possible.»

Tot un referent

Per la seva part, Mònica Estruch,

«La memòria no serveix per explicar el passat, sinó el present»

directora d'Editorial Mediterrània, va ressaltar que aquesta era una presentació interna a la casa dels caputxins; l'oficial tindrà lloc el proper 23 de gener a la Llibreria Claret. Després d'agrair als frares que els haguessin acollit amb tanta il·lusió, Estruch va destacar que el P. Botam és «un referent en l'àmbit de l'ecumenisme, del catolicisme i a tots els grups de pau».

També va explicar que el llibre no és només un exercici de memòria agraïda, sinó que és una immersió en el temps que abraça àmbits diferents que afecten la fe religiosa, l'Església, el nostre país i la vida caputxina. I va acabar la seva intervenció dient que «en aquests àmbits té un paper destacat Joan Botam, la figura sobre

la qual fem la nostra reflexió, que ens convida a submergir-nos en la nostra història. Des de l'editorial li volem agrair que s'hagi obert, i deixat entrevistar i ens faci partícips de les seves vivències.»

Finestra al món

El provincial dels caputxins, fra Gil Parés, va agrair a Editorial Mediterrània la publicació d'aquesta col·lecció sobre els caputxins que, segons les seves paraules, «ens obre una finestra al món». Va destacar l'opció pel diàleg del P. Botam, fins i tot en situacions molt dures. I també li va agrair que s'hagi mantingut fidel a l'experiència de ser fill de Déu, que hagi treballat i deixat treballar. I va concloure així: «Gràcies per tot el que has fet per nosaltres, sobretot gràcies com a germans.»

Finalment, Jordi Puig i Martín va reivindicar l'actualitat de l'obra, basant-se en tres eixos: els caputxins, l'ecumenisme i el diàleg inter cultural. «La memòria —va expressar l'autor del llibre— no serveix per explicar el passat, sinó el present. Som un país de poca memòria recent. En aquests temps de crisi, és bo trobar gent que ens ajudi a fer memòria. Aquest és un llibre que serveix per nodrir la memòria col·lectiva.»

El periodista Daniel Arasa, president de la Plataforma per la Família Catalunya-ONU 2014

Redacció / Barcelona

El periodista Daniel Arasa ha estat escollit com el primer president de la Plataforma per la Família Catalunya-ONU 2014, que treballarà a les línies promogudes per les Nacions Unides de cara a l'any 2014. L'Assemblea General de les Nacions Unides va acordar potenciar les actuacions profamília des d'ara i fins que finalitzi aquell any amb motiu del vintè aniversari de l'Any Internacional de la Família i, amb aquest objectiu, va instar governs, institucions, ciutats i organitzacions socials a posar en funcionament iniciatives que puguin ajudar les famílies.

Les línies d'acció proposades per l'ONU i en les quals treballarà aquesta organització catalana són les següents: Família i pobresa i exclusió social, Família i treball i conciliació de la vida laboral i familiar, i Família i solidaritat intergeneracional. En cadascun d'aquests àmbits la Plataforma ha programat activitats al llarg de tot l'any 2013 en preparació de la culminació el 2014.

A més de president de la Plataforma acabada de crear, Daniel Arasa és president del Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família i director de CinemaNet.

Com a vicepresidents de la Plataforma han estat escollides les responsables dels tres grups de treball creats. Núria Chinchilla, directora del Centre Internacional Treball i Família de l'IESE, pel de Família i treball; Cecília Bosch, de la Fundació Escó i altres entitats, pel de Família i pobresa, i Maria Rosa Lunas, presidenta de la Federació d'Organitzacions Catalanes de Gent Gran, Dones i Família (FOCAGG) per la de Família i solidaritat intergeneracional.

IX Certamen de fotografia Amics dels Àngels

Redacció / Barcelona

Sota els temes *Els àngels a la teua ciutat* i *Sensibilitat a la natura*, l'Associació Amics dels Àngels ha convocat el IX Certamen de fotografia, que està obert a tothom. S'hi poden presentar un màxim de tres fotografies per persona en el tema escollit. El participant pot triar presentar les fotografies en format paper (30 x 40 cm, posades sobre cartró o cartró ploma) o en format JPEG (amb un pes màxim d'1 mg). No s'acceptaran fotos que hagin estat presentades en altres concursos.

El termini de presentació de les fotografies s'acaba el 4 de març proper. El lliurament de premis tindrà lloc el 3 d'abril a la botiga Angelus, carrer València, 216 – Barcelona. El jurat estarà format per membres de la Federació Catalana de Fotografia. Les imatges guanyadores podran ser publicades per l'Associació Amics dels Àngels, que tindrà tots els drets d'autor.

Per a més informació sobre les bases i els premis: Associació Amics dels Àngels, tel. 933 230 616, www.assocangels.entitatsbcn.net.

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (38)

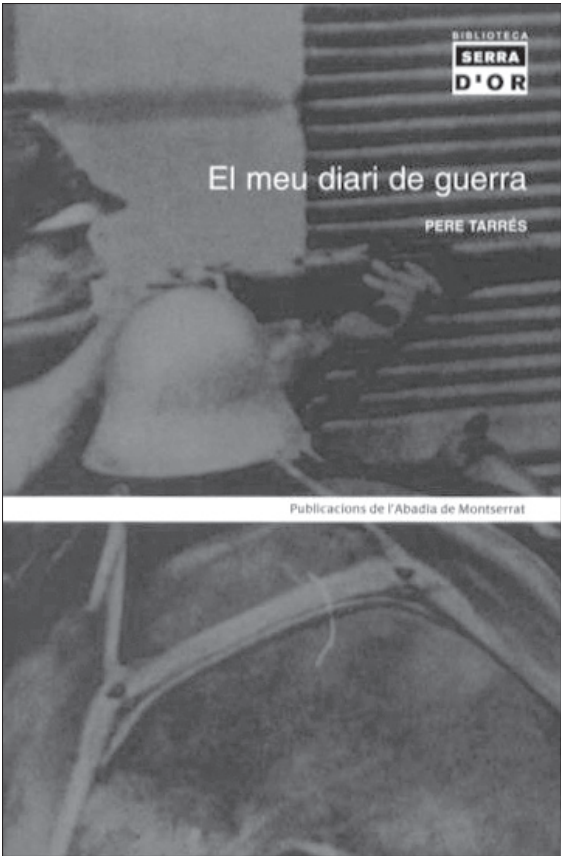
El metge Tarrés al front de guerra

Joan Font i Romagosa va deixar escrit un llibre titulat *Soldat de dos exèrcits*, en què parla dels seus sis anys de soldat en l'anomenada «lleua del biberó», primer en la crueltat de la guerra civil i posteriorment en les dificultats de la postguerra. Entre els protagonistes que surten en el relat de l'autor al front de guerra, destaca la personalitat del metge Pere Tarrés que, com deixà escrit, el va impactar fortament.

Explica que el Dr. Tarrés, malgrat tenir uns mitjans precaris i a voltes insuficients, va ser un autèntic heroi en la manera de tractar i curar els ferits del front. Així, escriu que a la batalla del Valadredo «no va parar d'operar i ho feia en les condicions més primàries que hom pugui imaginar, sota la raquítica llum d'oli, mancats d'anestèsia i de desinfectants adequats, mentre els obusos espetegaven pertot arreu». I afegeix: «Procurava guarir els malalts i ferits amb tant d'interès, amb tanta eficàcia i amb tant d'amor que era l'admiració dels mateixos oficials.»

Un home místic

Escriu Joan Font: «El capità Macho, militar de professió, i el

Portada del llibre «El meu diari de guerra», del Dr. Tarrés.

«El Dr. Tarrés va ser un autèntic heroi en la manera de tractar i curar els ferits del front»

comissari polític i camarada Ortiz tractaven el Dr. Tarrés amb considerable deferència, com també la resta d'oficials de la Brigada. I això resultava sorprenent, no perquè ell no ho mereixés, ja que era un bon home i excel·lent professional, sinó pel fet que ells eren —o almenys s'hi comportaven— uns menjacapellans, uns apòstates. El Dr. Tarrés, en canvi, era —i així ho pregonava— un fervent catòlic, un místic, que fins i tot tenia l'aire de sacerdot.»

«El Dr. Tarrés —prosegueix Font— no parava de dordre's de les blasfèmies i les grolleries que proferien els oficials i els soldats, i fins i tots atrevia a reprendre'ls qui ho feien. Els malparlats i els xarons el

treien de polleguera. A una altra persona de la seva provada i reconeguda confessionalitat l'haurien avorrida, vexada; li haurien fet tota mena d'injustícies i causat els més impensables perjudicis. Però a ell no, al Dr. Tarrés tothom el respectava i apreciava, i els que el coneixíem més a fons l'estimàvem sense cap mena de reserva.»

Exemple de moralitat

També explica l'autor del llibre —testimoni valuós de l'activitat del metge Tarrés al front— que sempre tenia el temps ocupat: en les activitats del lloc sanitari, escrivint (cartes o el seu diari) o ajudant en la formació dels soldats. Explica que va aprofitar uns dies de calma al front per fer la vacunació antitífica, cosa no manada, però molt profitosa. «Donava conferències sobre cultura física als xicots de les companyies. Sempre aprofitava l'avinentsa per donar exemples de moral i per lluitar contra la blasfèmia i la immoralitat», assegura Font.

El metge Tarrés va marcar profundament molts soldats del front i va ser sempre un referent en la vida de Joan Font i Romagosa.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés

El món dels goigs (16)

<http://assocamicsdelsgoigs.blogspot.com/>

Nora Vela

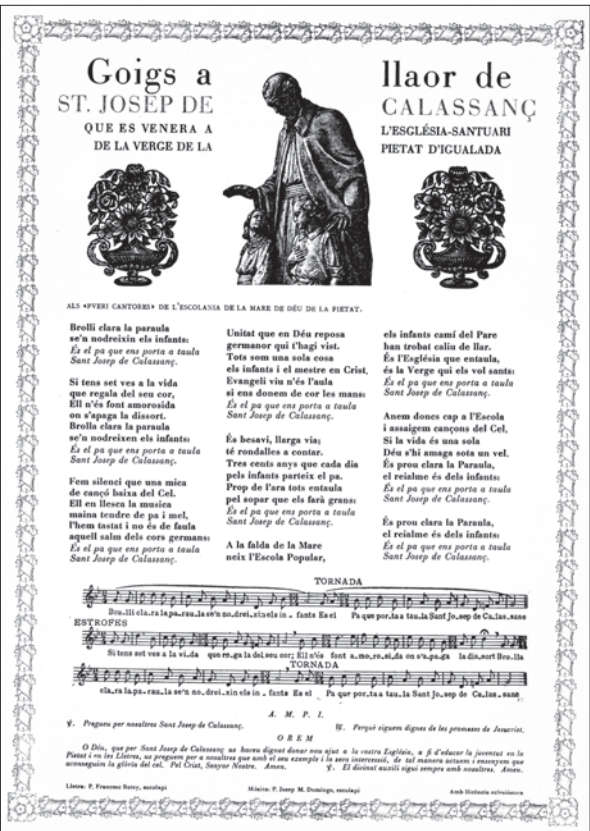
Josep de Calassanç i les primeres escoles gratuïtes d'Europa

Els goigs dels sants fundadors d'ordes religiosos acostumen a ser rimats i editats per les mateixes congregacions, que els tenen com a model de vida, i gaudeixen en difondre les seves virtuts.

Tal és el cas de sant Josep de Calassanç, mort a Roma l'any 1648 i del qual no es publica el seu primer goig fins un segle més tard, quan fou beatificat. La gestió venia de Moia, on s'havia creat la primera Escola Pia de Catalunya el 1683 i estava en ple rendiment. Aquest full és un exemplar raríssim: *Gozos al beato Joseph Calasanz de la Madre de Dios, patriarca y fundador de la Escuela Pia*. Està imprès a Vic per Pere Morera, mort el 1764, data que orienta sobre l'any probable de la seva estampació, que no apareix explícit.

Des de la xilografia d'aquests goigs, amb els atri-buts de l'aleshores beat, fins a les vuit estrofes, tot hi és per representar la seva hagiografia de forma gràfica i rimada. A la imatge apareix el beat Josep de Calassanç amb la sotana i mantell propis dels clergues; a un costat, un bordó amb creu de doble travesser, símbol dels fundadors; més amunt l'emblema de la congregació amb els anagrames del nom de Maria en llatí i en grec, el llibre amb les constitucions de l'orde i uns lliris a la mà i, per terra, una mitra i un capell que indiquen el rebuig de dignitats. Al segle XX es mantenen la majoria d'aquests símbols però s'hi afegeixen notòriament els nens, els alumnes de les seves escoles.

Els versos completen la seva biografia plàstica. Expliquen que va néixer a Peralta de la Sal, a la

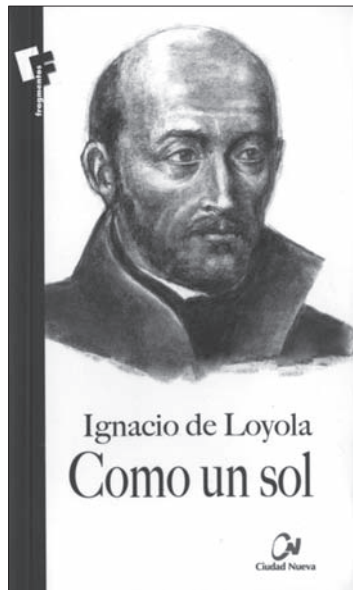

comarca aragonesa de la Llitera, d'una família benestant; que sent a Barcelona va mediar entre nobles, gestió reeixida que va arribar a oïdes del bisbat d'Urgell, on van oferir-li càrrecs que va rebutjar per atendre els pobres. Ja a Roma funda les Escoles Pies i l'orde dels clergues de la Mare de Déu de la Pietat amb l'escut de «las letras del engaste/ por escudo le entregaste/ a Maria el nombre amado». Morí afligit pel fet que li havien suprimit temporalment l'orde, però els miracles que es van succeir el van aclamar com a benaurat. L'invocaven per diverses malalties.

Ja al segle XX trobem uns nous goigs i diverses edicions, tots gestionats pels col·legis escolapis de Catalunya. A Sabadell se'n van fer cinc edicions amb una lletra de J. Franquesa i música de F. Baldelló. Explicaven que el sant havia passat per Montserrat i que, a Roma, va prendre part activa en l'atenció als necessitats de la terrible inundació que patí la ciutat, al costat de sant Camil. Les seves Escoles Pies van ser les primeres escoles gratuïtes d'Europa.

Altres goigs corresponen a les escoles de Barcelona i d'Igualada. El primer detalla els llocs on havia estudiant Josep de Calassanç en la seva joventut i abans de marxar a Roma: Lleida, València i Alcalá. L'igualadí, especialment bonic i elegant, reproduït aquí, amb lletra de F. Botey i música de J. M. Domingo, està pensat i dedicat als *pueris cantores* de la seva escolania. Tirats bellament a dues tintes per l'estamper Bas d'Igualada, l'any del Concili Vaticà II i amb un complet estudi històric al revers.

Llibres

Experiència de Déu

En aquest volum s'han recollit una selecció de meditacions, pensaments i cartes que ressalten un dels aspectes possiblement menys coneguts de sant Ignasi: la seva experiència mística. Paolo Monaco, *s.j.*, s'ha encarregat d'escollir aquests textos (autobiografia del sant, el seu diari espiritual, exercicis espirituals...). Segons Monaco, «la seva experiència mística il·lumina les seves paraules, en particular les que parlen d'unitat, de comunió, aplegades en aquest llibre».

Ignasi de Loiola, *Como un sol*. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Meditaciones, 2012, 120 pàg.

Vida espiritual

Aquest nou i complet devocionari en català s'estructura en quatre grans apartats: les pregàries més freqüents, els textos d'acció de gràcies per després de la missa, els salms, himnes i devocions trinitàries, i les devocions més importants. Totes les pregàries incorporen les formulacions recents que proposa la Conferència Episcopal Tarraconense i el Compendi. S'inclouen devocions en català actual com *Adoro te devote*, *Quicumque* o *Te Deum*.

Devocionari, Ediciones Humanidades, 2012, 34 pàg.

Jocs i dinàmiques

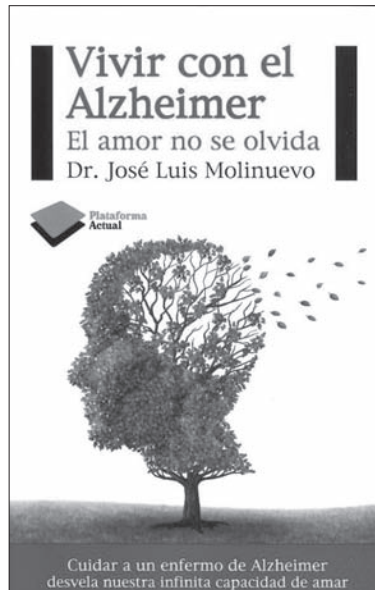
Impartir classe de Religió en un col·legi no és una tasca senzilla. Per estimular l'atenció i el gust per aquesta assignatura en els alumnes, cal fer-la d'una forma creativa, atraient, divertida i participativa. L'autora d'aquest llibre ha confeccionat els diferents apartats amb un mateix esquema: problema-solució. Segons ella, hi ha massa teoria i es necessita fer servir més jocs i dinàmiques que donen pautes per a la formació de l'alumne.

Paz Matud Juristo, *No tires la toalla. Recursos para la clase de Religión*. Editorial Paulinas, Col·lecció Dinamismo y Vida, 2012, 128 pàg.

Veu filosòfica

«Aquest llibre reflexiona llargament sobre la desconfiança i la deslleialtat amb la qual, sobretot el pensament modern, s'ha comportat en relació amb la infància», escriu el filòsof Miguel García-Baró al pròleg. També comenta que Jorge Úbeda «parla des de l'experiència que cerca reprendre els termes essencials de la realitat i des del coneixement d'una cultura la profunditat de la qual no sempre ha estat a l'alçada d'allò Simple».

Jorge Úbeda, *La infancia y el filósofo*. Ediciones Encuentro, Col·lecció Ensayos-Filosofía, 2012, 192 pàg.

Capacitat d'estimar

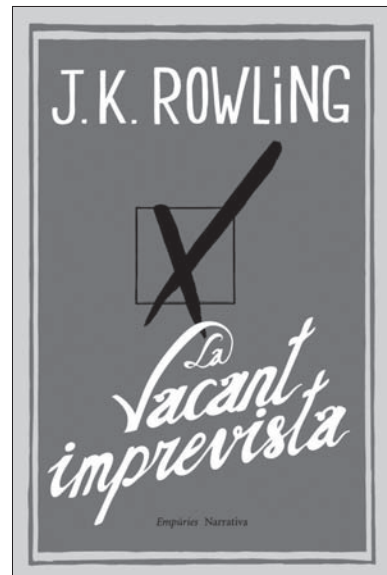
Aquest llibre té com a propòsit servir de suport a les persones que tenen al seu càrrec familiars o éssers estimats que pateixen la malaltia de l'Alzheimer. Està pensat per als qui pateixen un «dol viu»; «dol» perquè la sensació de pèrdua és constant i «viu» perquè suposa tenir cura d'una persona que canvia continuament. Ajudarà a entendre amb claredat la malaltia i el procés íntim de transformació del cuidador.

Dr. José Luis Molinuevo, *Vivir con el Alzheimer. El amor no se olvida*. Plataforma Editorial, Col·lecció Actual, 2012, 168 pàg.

Tranquil·litat aparent

Pagford sembla un típic poble anglès on la vida transcorre amb tranquil·litat plàcida. Els seus habitants, però, estan immersos en una realitat molt diferent. Després de la commoció causada per la mort sobtada de Barry Fairbrother, es desencadena una autèntica batalla per ocupar la vacant deixada per Barry a l'Ajuntament, on es dirimeix el destí d'una urbanització de legalitat dubtosa. És la primera novel·la per a adults de J. K. Rowling.

J. K. Rowling, *La vacant imprevista*. Editorial Empúries, Col·lecció Narrativa, 2012, 600 pàg.

Moment clau

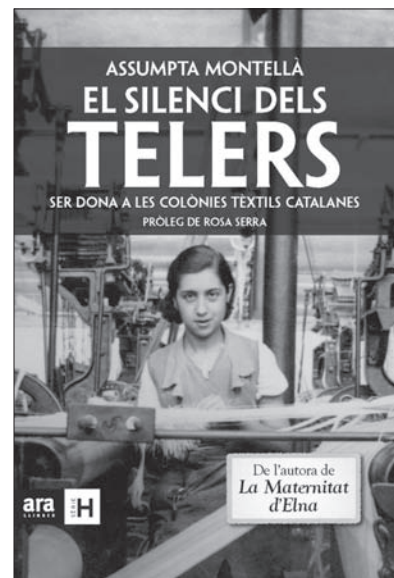
El moviment que va eclosionar a la primavera del 2011 va representar un moment clau en la nostra història recent. El 15-M ha marcat un abans i un després. Aquesta obra, que presenta una anàlisi efectuada des de l'interior d'aquest moviment, intenta exposar quines són les raons que els mouen, quines són les noves eines de participació ciutadana, quines propostes concretes fan i quina alternativa plantegen a la democràcia del passat.

Raimundo Viejo (ed), *Les raons dels indignats*. Edicions Portic, 2012, 72 pàg.

Mirades femenines

Al llarg d'aquestes pàgines, la historiadora Assumpta Montellà dóna veu a les dones i nenes que durant dècades van treballar a les colònies tèxtils de Catalunya. Des de l'inici de la indústria catalana fins als nostres dies, passant per la guerra civil i la repressió de la postguerra, els seus testimonis expressen una manera de viure marcada per un ofici de condicions precàries. Mirades femenines d'orígens molt diferents amb opinions molt diverses.

Assumpta Montellà, *El silenci dels telers*. Ara Llibres, Col·lecció Sèrie H, 2012, 238 pàg.

Crítica literària

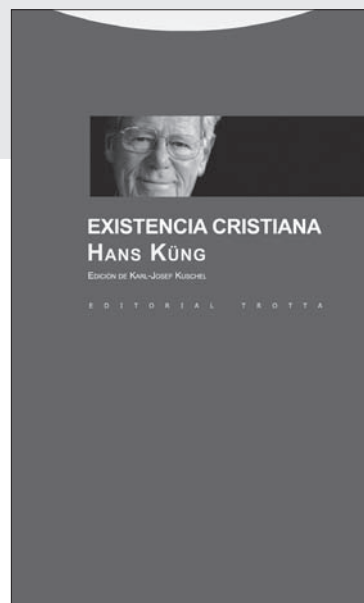
Una seductora antologia sobre la fe i el fet cristià

Aquest llibre constitueix una completa i seductora antologia de textos fonamentals de l'obra ingent del teòleg suís, Hans Küng. Una antologia que s'adreça sobretot a aquells lectors que s'atansen, potser per primera vegada, a un pensament totalment compromès amb la fe cristiana en el món contemporani. D'altra banda, però, l'antologia esdevé útil també per als qui ja coneixen fragmentàriament l'obra de Küng, perquè en presenta una veritable síntesi temàtica i de continguts bàsics, extrets dels seus diversos llibres. Uns i altres hi trobaran textos de màxim atractiu: les preguntes decisives de l'existència humana, la figura de Jesús comparada amb altres grans capdavanters de les principals religions, el diàleg actual entre les religions del Món, el projecte d'una ètica mundial, la situació religiosa en el món contemporani. Es tracta, doncs, d'una síntesi de pensament teològic i humanístic que causa en el lector un efecte aclaridor i vivificador innegable. Aclaridor per a aquells que dubten de la seva fe cristiana, o que són crítics amb certes posicions de l'Església jeràrquica, o que es troben desorientats enmig del debat entre l'empirisme de la ciència i la transcendència de la religió.

Hans Küng examina els condicionants del fet de viure en una societat de signe

HANS KÜNG
Existencia cristiana
Editorial Trotta, 2012, 316 pàg.

productivista, que indueix en la persona una mentalitat dominada també pel rendiment i la productivitat. Aquesta gairebé obsessió esdevé una amenaça per a la humanitat de la persona: «L'home —escriu Küng— no solament perd de vista els valors superiors i el sentit global de la vida, sinó que també es perd ell mateix entre els mecanismes, les tècniques, les forces i les organitzacions anònimes del sistema.» Un home o una dona poden ser fabulosos executius, meritíssims científics, extraordinaris obrers especialitzats, i tots ells objecte d'admiració per tothom, però fracassar rotundament com a persones. En conclusió, si pensem correctament, hem d'establir que l'home no es redueix a l'exercici de la seva professió o a la realització de la seva feina. El rendiment no és allò decisiu de la vida de la persona. El que és decisiu és que «l'home, en el bé i en el mal, no abandoni mai la seva confiança absoluta: que sigui conscient, en les seves accions, que res no té que no hagi rebut i que no hi ha

motius per enorgullir-se, vanagloriar-se o imposar-se. El que és decisiu no són les obres, sinó la fe, confiar absolutament en Déu en tot».

D'aquesta antologia és pertinent destacar la problemàtica de la fe en Déu i el refús que en fa l'ateisme. La confrontació amb pensadors com Marx, Freud o Nietzsche ha posat en relleu —diu l'autor— que el *no a Déu* és possible i que

l'ateisme no pot ser racionalment eliminat. És a dir, és irrefutable. Alhora, però, aquesta mateixa confrontació evidencia que també és possible el *sí a Déu*, cosa que equival a dir que l'ateisme no pot ser racionalment fonamentat. És a dir, és indemostrable. Arrencant de les dues possibles decisions —el sí i el no a Déu—, Hans Küng ens presenta la seva reflexió sobre l'existència de Déu en aquests termes: «L'existència de Déu és quelcom que pot ser acceptat, no en virtut d'una prova o una demostració estricta de la raó pura (teologia natural); ni en virtut d'un postulat moral incondicionat de la raó pràctica (Kant); ni exclusivament en virtut del testimoni de la Bíblia (teologia dialèctica). L'existència de Déu és quelcom que només pot ser admès per mitjà d'una *confiança* basada en la realitat mateixa.» L'afirmació *Déu existeix* està relacionada amb una obertura confiada a l'existència d'un fonament, un suport i un sentit últim de tota la realitat que els humans coneixem.

No podem deixar d'assenyalar que el pensament de Küng no s'ocupa només del passat o del present del cristianisme. També prelude el seu futur i afirma que la seva supervivència es vincula directament a l'actitud dels cristians enduts per l'Esperit de Déu que habita en el seu cor.

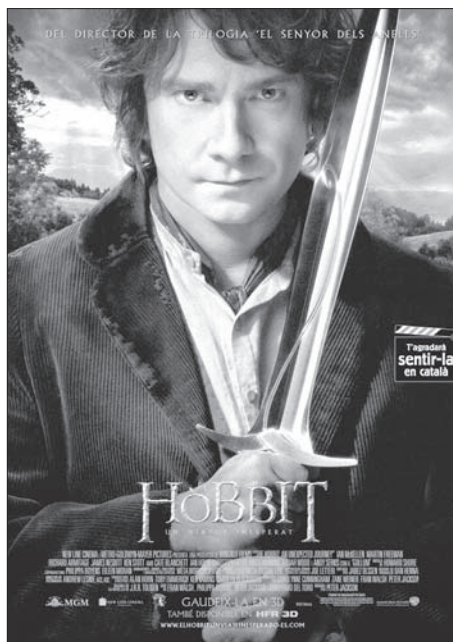
Josep-Maria Puigjaner
Escriptor i periodista

Crítica cinematogràfica

«El hòbbit: un viatge inesperat»: molt soroll per no res

EL HÒBBIT: UN VIATGE INESPERAT
DIRECTOR: Peter Jackson.
INTÈRPRETS: Martin Freeman, Luke Evans, Benedict Cumberbatch, Richard Armitage, Cate Blanchett, Elijah Wood, Andy Serkis, Ian Holm, Ian McKellen, Christopher Lee, entre altres.
MÚSICA: Howard Shore.
GÈNERE: Aventures fantàstiques. 170 minuts.
Estats Units, Nova Zelanda, 2012.

El títol de la comèdia de William Shakespeare ens serveix per valorar l'adaptació de Peter Jackson de l'obra de J. R. R. Tolkien, *El hòbbit*. Després de l'èxit comercial i artístic d'*El senyor dels anells*, ara es pretén continuar en la mateixa veta, que ja va demostrar la seva eficàcia. Aquí es presenta l'aventura de Bilbo Saquet, i continua amb la recreació del món mitològic tolkià, aquesta vegada s'hi afegeixen les 3D i la innovació dels 48 fotogrames per segon. També es procura mantenir l'elenc d'actors. L'argument alterna les grans batalles entre el bé i el mal amb alguns, escassos, moments d'intensitat

dramàtica i tot això amb una durada de gairebé tres hores i l'amenaça de dos títols més el 2013 i el 2014 fins a acabar el llibre.

El problema de base consisteix en el fet que *El hòbbit* és una novel·la senzilla, a la vegada que profunda, destinada a nens i adolescents. S'hi mostra el canvi de Bilbo, el protagonista, que descobreix el seu veritable valor i bon-

dat en la mesura que s'arrisca en una aventura per a la qual és elegit de manera inesperada. Aquest camí iniciàtic, que li permet descobrir sorpreses el do i la gratuïtat dins seu, el fa des de la solidaritat i la companyia amb un grup de dotze nans, liderats per «Thorin II, escut de Roure» que lluiten per recuperar casa seva a la Muntanya Solitària i vèncer les forces del mal —representades per Sàuron, ara el Nigromant, la serp Smaug i Azog, el rei dels orcs de Mòria— que actuen des de la cobdícia i l'egoisme. Per contrast amb l'anterior, l'obra major *El senyor dels anells* és un relat mític destinat als adults que aborda les qüestions últimes del sentit de la vida com l'origen i la lluita contra el mal o la fidelitat a la missió de l'ésser humà per a la qual compta amb la humilitat i el coratge, la gosadia personal, la dimensió comunitària, la responsabilitat generosa envers els altres i la força transcendent de la gràcia que guia, sosté i realitza la victòria.

Aquesta distància i diferència entre els dos relats, que comparteixen el món mitològic de la Terra Mitjana, exigia un canvi radical de perspectiva, pel que fa a la trilogia anterior, al qual el director i la producció es resisteixen per no perdre el seu públic. La conseqüència és que obliden els destinataris originals perquè

no es tracta d'una pel·lícula per a nens. La història senzilla s'allarga en un excés d'ambició que perd el fil narratiu i la profunditat temàtica. *El hòbbit* havia d'haver estat una sola pel·lícula.

El film té coses interessants com algunes trobades memorables com la de Gàndalf i Galàdriel sobre el valor salvífic de la petitesa, el joc d'endevinalles de Bilbo i Gòl-lum sobre el desafiament de la veritable saviesa, però, també té un excés visual i una buidor dramàtica que arriba a avorrir.

Resumint, Jackson no ha entès *El hòbbit* a causa de l'ambició de mantenir el negoci. Ha pensat que n'hi havia prou de millorar la presentació formal i tècnica, de prolongar l'estètica creada i de mantenir l'elenc d'actors. Les tres pel·lícules acabaran per decebre l'espectador.

«Les petites coses de la vida quotidiana de la gent comuna són les que mantenen a ratlla l'Obscuritat... petits actes de bondat i amor», diu el personatge de Galàdriel a Gàndalf en un dels moments centrals de la trama. L'adaptació de Jackson ha oblidat aquesta regla de vida en la seva pel·lícula. Ha triat la cobdícia de mantenir-se en l'èxit més que assumir l'aventura de recrear en novetat. Com diu Tolkien: «Qui trenca alguna cosa per saber què és, ha perdut el camí de la saviesa.»

Peio Sánchez
Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

Per Francesc Nicolau

Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Què hem de dir de les emissions de diòxid de carboni a l'atmosfera?

Em direu que sóc pesat. I potser tindreu raó. He parlat tantes vegades del canvi climàtic que sembla que donar-hi més voltes ja sigui abusar de la paciència dels lectors. Tothom n'està assabentat i no cal insistir-hi més. Però m'ha caigut a les mans una notícia interessant que ha provocat l'interrogant que avui he posat com a titular del nostre article setmanal, perquè no he pogut resistir la temptació de dir-vos-en alguna cosa. I és que un dels causants de l'escalfament del nostre planeta és, com tothom sap, el fet que la humanitat està llançant a l'atmosfera una tal quantitat de CO₂ que cada vegada més n'impedeix el refredament i això fa que també cada cop més s'acceleri el procés d'una manera alarmant. Crec que també us agradarà saber què ens diuen d'això els observadors científics que n'estan fent l'estudi.

Acaba de publicar-se l'estadística de les emissions de diòxid de carboni de l'any 2011. N'ha fet el treball el Fòrum Econòmic Internacional per a les Energies Regeneratives, i a Münster (Alemanya) el 14 de novembre passat ho ha donat a conèixer. I ens diu que respecte del 2010 l'augment de les emissions ha estat de 800 milions de tones d'aquest gas. No es pot negar que la cosa és ben preocupant. No hauria d'augmentar sinó minvar!

Central tèrmica de carbó a Rotterdam (Països Baixos).

Després especifica que la contribució més gran la dona la crema de carbó: un 45% del total, la del petroli és d'un 35% i la del gas natural del 20%. El país que el 2011 ha estat el més contaminant ha estat la Xina

que, tot i haver reduït en un 15% les seves emissions, encara ha emès a l'atmosfera 8.900 milions de tones de CO₂. El segueix els Estats Units amb 6.000 milions de tones, després ve l'Índia amb 1.800 milions, Rússia amb 1.670, Japó amb 1.300 i Alemanya (que és el país que més ha reduït) amb 804 també milions de tones.

No cal seguir amb els altres països.

Conseqüències de tot això? El document de Münster diu que a aquest pas es fa difícil poder retenir que l'augment global de temperatura no arribi als 2 graus centígrads abans del 2050. I hi afegeix textualment: «Segons els càlculs l'objectiu serà possible només en el cas que entre el 2000 i el 2050 no se superi la xifra de 1.000-1.500 milers de milions de tones», cosa que es veu molt problemàtica al pas que anem. I exhorta els països per tal que ho tinguin present. Però nosaltres hi afegirem una cosa: encara que només s'arribi a un escalfament de 2 graus, les previsions d'altres experts ens donen una visió més aviat pessimista. Fins ara l'augment de temperatura global és de només 0,8 graus i ja s'ha començat a notar en l'avanç d'alguns deserts. Si volem evitar desastres caldrà posar-hi més rigor per tal d'evitar les emissions del gas carbònic. Pensem, per una altra banda, que si tinguéssim boscos ben frondosos assimilarien bona part del CO₂ en bé nostre, però, precisament els boscos, com hom sap, també van de baixa... Cal prendre consciència de tots aquests aspectes!

Qüestions fonamentals plantejades per la biologia actual

3. La teoria d'Alexander I. Oparin sobre la biogènesi

Davant de l'acollida que havia tingut el seu treball del 1924, Alexander Ivanovitch Oparin, seguí aprofundint en el tema de la biogènesi i el 1936 en publicava tot un llibre. Aleshores ell ja era conegut del món occidental. I ben aviat se'n feren traduccions. L'anglesa es publicà el 1938 amb el títol *The Origin of Life on the Earth*. La castellana és del 1940, *El origen de la vida* (Ed. Losada, Buenos Aires). I aquesta obra, reeditada el 1953, es tornà a publicar el 1957, revisada i augmentada per l'autor. Com que la redacció és feta amb rigor científic, es mereix que hi dediquem atenció. L'autor reconeix que el problema de descriure el procés de la biogènesi no està pas del tot aclarit, però s'atreveix a publicar l'obra perquè ha estudiat els passos que ell veu que són els més versemblants. La tesi fonamental és que primer s'havien de formar compostos orgànics i després molt a poc a poc s'arribà a uns «coacervats» i finalment havia de sorgir la vida. Resumirem el que exposa. Ens diu:

Com es formaren els primers compostos orgànics

Després de dedicar el capítol primer del seu llibre a desbancar la possibilitat de la generació espontània, el segon a dir que és pràcticament impossible que la vida hagi vingut dels astres, i el tercer a mostrar que no tenen rigor científic les elucubracions que s'han fet abans que ell i com han fallat els intents de produir vida al laboratori, s'endinsa en el capítol quart a exposar de quina manera a partir de les condicions de l'atmosfera primitiva de la terra s'havien

de formar compostos orgànics.

El carboni, diu, és l'element més essencial per a la vida i abunda en el cosmos. En trobem als meteorits. Però no cal suposar, ni hi ha fonament científic, per dir que hi havia gran quantitat d'anhidrid carbònic a l'atmosfera terrestre primitiva. Si ara n'hi ha és per causa dels organismes vius. Sembla, doncs, que aleshores només hi havia carboni en hidrocarburs. I pel que fa al nitrogen havia de trobar-se en forma d'amoníac. Tenim que dos elements fonamentals per a la vida són a l'atmosfera primitiva amb tota certesa.

Es podien formar substàncies proteíniques primàries en aquelles condicions? És aquí on Oparin es mostra un químic expert. Hi dedica tot el capítol cinquè a mostrar-ne la possibilitat. Sí que se'n poden formar tot naturalment sense que hi hagi res de misteriós, «ja que la química orgànica i biològica moderna ens proporcionen un munt de fets que ens permeten d'arribar a conclusions perfectament fonamentades». I les pluges torrencials que es produïren a mesura que la terra s'anava refredant transportarien als oceans l'oxigen i l'hidrogen derivats dels hidrocarburs i anirien produint els primers compostos orgànics senzills, i de mica en mica els més complicats. És clar que ho farien molt a poc a poc, però «el temps no pogué ser cap obstacle important en l'origen de les substàncies orgàniques, perquè el procés de l'evolució podia durar un temps realment incalculable, que hauria permès la màxima lentitud en les reaccions químiques».

Així es podien anar formant polímers d'aquelles primeres substàncies orgàniques

ques al llarg d'uns quants milions d'anys sense que es perdessin devorats per éssers vius que encara no existien. Així, doncs, en els oceans, i també en llacs o estanys, es formà una espècie de «brou orgànic» (l'expressió és d'Haldane) amb proteïnes i tot a punt per agrupar-se en grumolls més grans.

Formació dels coacervats i pas cap a organismes vivents

És clar que un il·limitat creixement de les molècules proteíniques del brou primitiu no podia arribar sense més a la formació de la vida. Què havia de passar per fer-la possible? Que es formessin uns col·loides (coàguls d'una substància química en un medi líquid) hidròfils (afins a l'aigua) especials. Oparin els anomenà «coacervats». Això es demostrà que la pura química ho pot fer: és el fenomen de la coacervació. Aquesta col·loides tenen dues propietats importants: una clara capacitat per a l'adsorció de substàncies dissoltes en el líquid que els rodeja i la idoneïtat per rebre transformacions químiques secundàries. I durant els milions d'anys que durà aquesta etapa de la història de la terra se n'havien de formar moltíssims i «per iniciar-se a la vida només calia que els coacervats i sistemes anàlegs adquirissin en el curs de la seva evolució propietats d'un ordre encara més complex, sotmeses a les lleis biològiques». És a dir, alguns coacervats podien haver arribat a transformar-se en un ésser viu molt elemental però capaç ja d'exercir funcions vitals.

Ara bé, aquest últim pas és el més difícil i el que el nostre autor no pot descriure de manera satisfactòria. Hi

ha més distància dels coacervats a la vida que de la matèria inorgànica als coacervats. Aquí és on Oparin s'esforça sense massa èxit per donar raó de com s'hauria hagut de fer el trànsit. Ell diu que en aquest moment haurien entrat en joc els catalitzadors específics, els enzims, que haurien accelerat les reaccions químiques que ara anomenem nutrició, respiració, creixement..., però també és sincer a veure'n la insuficiència. I afegeix: «Basant-se en la selecció natural, i presidida per ella, l'organització química d'aquestes formacions col·loïdals seguint unes direccions determinades es deu haver canviat en produir-s'hi ulteriors modificacions...»

I acabarà dient: «Afegint-se als compostos, a les combinacions i estructures ja existents, apareixerien nous sistemes de coordinació dels processos químics i es presentarien nous mecanismes interns, que farien possibles transformacions de la matèria i de l'energia que fins aleshores eren completament inimaginables. D'aquesta manera, havia de sorgir el sistema d'ordre més elevat, l'organisme primari més simple». Oparin es veu incapaç de concretar més. Ell és un bon científic i no s'atreveix a fantasiejar. I n'és conscient de la dificultat. És ben clar que hi falta escatir la manera com es va produir el salt final.

L'obra d'Oparin va causar un gran impacte. I, tenint en compte també el que Haldane havia elaborat, molts biòlegs van voler estudiar amb rigor els punts essencials de l'últim pas dels coacervats a la vida. I també hi hagué qui va voler comprovar el que havia dit Oparin amb experiències de laboratori. És el que explicarem al pròxim capítol.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

CARMINA GÓMEZ, COORDINADORA DE LA INICIATIVA DE PREGÀRIA DIÀRIA «15 MINUTS AL COR»

«Cada vegada hi ha més necessitat d'entrar dins nostre»

Samuel Gutiérrez

Aquest 21 de gener, a les 14.15 h, s'inicia a la parròquia de Santa Anna de Barcelona un espai diari de pregària sota el lema «15 minuts al COR». El projecte neix de la inquietud d'un grup de persones vinculades al Centre Edith Stein, de la Pastoral Universitària de la diòcesi de Barcelona, al qual molt aviat s'uneixen altres persones i institucions d'Església. L'objectiu és tan senzill com necessari: oferir cada dia, de dilluns a divendres, un temps breu de pregària al voltant de l'Evangeli en el cor de la gran ciutat. Tothom hi està convidat. T'hi apuntes?

Per què «15 minuts al COR»?

La vida a Barcelona, com la de les ciutats grans, té un ritme accelerat, anem i venim sempre mirant el rellotge. Alhora, cada vegada hi ha més necessitat d'entrar dins nostre, de trobar un espai de temps gratuït que ens permeti trobar-nos amb Déu, amb el Déu que ens habita en el més profund de l'ésser. L'estona del migdia, la pausa a la feina, o a la universitat, o les compres... per dinar, pot ser una bona ocasió per «retirar-se» una estona, 15 minuts, del soroll de les paraules i trobar-se amb el silenci, amb la Paraula. Són 15 minuts al cor del dia, al migdia; al cor de la ciutat, prop de la plaça Catalunya; al cor de cada persona que s'apropi a viure aquesta experiència.

Què es pot aconseguir amb 15 minuts de pregària diària?

15 minuts de pregària pot semblar poca cosa, però 15 minuts diaris, en un moment del dia determinat, ajuden a

generar l'hàbit d'entrar dintre, d'escoltar el Déu que ens és íntim. I fer-ho en grup, en comunitat, és un valor afegit a aquesta pregària. Preguar al bell mig del dia és una manera de donar sentit a tot el dia, de fer que la feina, l'estudi, l'oci, els mil compromisos que ens atrapen, s'omplin de sentit, girin sobre un eix que els fonamenta.

El món d'avui, necessita, més que mai, aquests espais d'espiritualitat?

Sí, la recerca d'espiritualitat és un valor en alça en el nostre entorn. Quan sembla que la religió, les religions, estan en crisi, l'espiritualitat creix i és sorprenent com es busquen camins de trobada amb Allò que percebem que ens transcedeix i sabem que d'alguna manera ens habita. Aquesta proposta està pensada per a totes les persones que puguin i vulguin fer una pausa a la meitat del dia, silenciar l'entorn i escoltar des del cor la Paraula per tornar al «soroll» amb l'esperit renovat.

Quin serà el fil conductor de la pregària?

La pregària tindrà un format senzill, d'acord amb el que es vol oferir. Silenci i lectura de la Paraula, de l'Evangeli del dia. La música ambiental i serena ens ajudarà a entrar-hi, a callar i a escoltar.

A més de pregar, oferiu un servei d'escolta i un espai de comunicació eclesial... És aquesta una iniciativa de nova evangelització?

Tot el que vivim amb ulls i orelles d'Evangeli és nova evangelització. L'Evangeli és sempre nou, tot i que ja fa uns quants anys que n'hi ha que l'acollim. No s'esgota mai. Ara bé, aquesta iniciativa neix en l'Any de la Fe i podem ben dir que també és un espai de nova evangelització. Les persones que conduïm la pregària estem obertes a l'escolta i al diàleg. Pot ser un bon espai perquè, qui vulgui, pugui afegir o buscar directament el diàleg i la comunicació lliure. L'Evangeli obre camins i aquests, a vegades, s'han de parlar o compartir per identificar-los.

Pensant-ho millor

Francesc Riu, salesià
President de la
Fundació Rinaldi

La novetat

Pel que sembla, el papa Benet té una debilitat especial per la nova evangelització, perquè els darrers mesos de l'any 2012 ha aprofitat per parlar-ne sempre que se li ha presentat l'oportunitat de fer-ho: discursos, missatges, homilies, salutacions, etc. Segons ell, aquest és el tema de més actualitat per a l'Església.

No obstant això, hi ha catòlics que consideren que, a l'expressió *nova evangelització*, li sobra l'adjectiu *nova*. Hi tenen una mena d'al·lèrgia. Tant és així que, si aquesta gent n'ha de parlar per qualsevol motiu, prefereix referir-se, simplement, a *evangelització*. Jo sovint em preguntava per la raó d'aquesta al·lèrgia, i no trobava cap resposta que em satisfés.

És veritat que la *finalitat* de l'evangelització sempre es la mateixa: fer present el missatge de l'Evangeli arreu del món. No canvia gens ni mica si hi afegim l'adjectiu *nova*. El *contingut* de l'evangelització tampoc no ha canviat ni canviarà: és el contingut de la fe cristiana, adaptat, això sí, a les diverses situacions i circumstàncies. Doncs, si ni la finalitat ni el contingut de l'evangelització no canvien ni poden canviar, per què el papa Benet no es cansa de repetir que ara el que l'Església necessita amb urgència és una *nova evangelització*? Aquesta és la qüestió.

En l'homilia de l'Eucaristia de cloenda de la darrera Assemblea del Sínode dels Bisbes sobre la *nova evangelització*, el passat dia 28 d'octubre, he trobat la resposta que cercava, i m'agradaria que tots els qui pateixen al·lèrgia a la novetat quedessin alliberats d'aquest mal. Referint-se sobretot a l'acció evangelitzadora que l'Església ha de realitzar en els països més secularitzats, el Papa ha afirmat: «A més dels mètodes pastorals tradicionals, sempre vàlids, l'Església recorre també a *mètodes nous* i utilitza *nous llenguatges*, adaptats a les diferents cultures del món, proposant la veritat de Crist amb una actitud de diàleg i d'amistat que es fonamenta en un Déu que és amor. En diverses parts del món, l'Església ja ha emprès aquest *camí de creativitat pastoral* amb la finalitat d'apropar-se a les persones allunyades que cerquen el sentit de la vida, de la felicitat i, en definitiva, de Déu.»

És a dir, el *perquè* (finalitat) i el *què* (contingut) de l'evangelització són els mateixos de sempre, però ara ens cal canviar el *com* (mètodes i llenguatges). Per tant, guarim-nos de l'al·lèrgia a la novetat i no tinguem cap por de parlar, clarament, d'una *nova evangelització*.

Rauxa

Formació contra interessos

En el complex món present l'hegemonia que històricament havien tingut l'Església, la família i l'educació reglada, malgrat el pes social important que mantenen, queda fortament afeblida. Ja fa temps que aquests tres pilars han de competir amb una multitud creixent de realitats que exerceixen una forta influència: la publicitat, les modes, els mitjans de comunicació, les múltiples ofertes d'oci, les xarxes socials i les noves tecnologies remodelen a un ritme vertiginós la nostra societat. D'entrada aquesta situació no hauria de ser necessària-

ment perjudicial, i és innegable que la mateixa varietat té aspectes positius en oferir una visió polièdrica de la realitat. El problema és l'objectiu final que es persegueix. Mentre que l'Església, la família i l'escola tenen una voluntat clara de formar les persones espiritualment, afectivament i intel·lectualment, les noves realitats es mouen en uns altres paràmetres. Massa sovint tan sols responen a interessos econòmics, i rere un aspecte alternatiu i revolucionari no són més que la cara amable dels mercats.

Eduard Brufau